

KOMMUNISTISK POLITIK

Amerikanske veteraner mod krig

GØR EN ENDE PÅ DEN ENDELØSE KRIG!

Nr. 7
14. årg.

2010

3. april

16. april

Støttepris 20 kr.

Tema: Felttoget mod det offentlige

Ung og uden praktikplads s. 2 • Judaisering uden konsekvenser s. 3 • Sundhedsvæsenet under belejring s. 4 • En liberalistisk uppercut s. 6 • 1. maj 2010: Mod krisen, krigene og den sorte regering s. 9 • OK2010: Stem Nej! s. 10 • Tunge øjenlåg s. 11 • Skønt vi alle fødes lige ... s. 12 • Forudsigelig højesteretsdom s. 14 • Anders Fogh Rasmussen, missilskjoldet og atomvåbnene s.17 • Nekrolog: Rød Ungdom s. 20 • Debat s. 22 • Lex Laval s. 24

Ung i krise og krig – og uden praktikplads

Den nuværende generation af helt unge – dem der er født fra 1987-88 og senere – vil for altid være præget af den økonomiske krise, som satte ind i andet halvår af 2008. Mange af dem afsluttede lige deromkring deres folkeskolegang, efterskolen, HK eller gymnasiet. Nu oplevede de, at med ét slag forvandlede krisen deres lysende fremtidsudsigter, som de var tudet ørerne fulde om, til en dødsenstrist realitet, hvor de ikke kunne få job ved kassen i Netto, om de så tiggede om det. Lige pludselig var alle de åbne døre smækket i. De var ikke længere nationens fremtidssikring, men dens byrde.

Under det kortvarige og kunstigt force-rede friværdisboom i en del af Fogh-årene så de et rekordstort forbrug i familien eller hos lidt ældre søskende, som de satte næsen op efter, for så at blive sat eftertrykkeligt på plads. For dem var der lukket for kreditten. (At lånene så med tiden forfalder er en anden sag). Boligkrisen betød, at det blev meget billigere at skaffe sig en lille ejer- eller andelslejlighed. Det kunne alligevel ikke lade sig gøre, for de kunne ikke få det nødvendige lån. Nu lejes en del usælgelige andelsboliger ud. Men man skal have held eller gode forbindelser for at få et sted at bo, når man skal flytte hjemmefra. Boligmangelen er akut, unge stuver sig sammen hos venner, i to-tre-værelses småkollektiver.

Sidst en ungdomsgeneration mødtes af en alvorlig krise svar i 80'erne. Femogtyve år senere er tingene sortere endnu. VK-regeringen og socialdemokraterne har indgået en aftale om, at 95 pct. af en ungdomsårgang skal have en ungdomsuddannelse. De alleryngste opgiver drømmen om at tjene penge eller holde sabbatår eller rejse. Der er boom i søgningen til gymnasier og HF. Nogle får rejselysten styret ved at melde sig til krigen i Afghanistan.

I januar 2008 var knap 69.000 unge i gang med en erhvervsuddannelse. I januar 2010 var tallet faldet til omkring 59.000. 10.000 praktikpladser er forsvundet på to kriseår, og den hykleriske regering, der garanterede for praktikpladserne, har intet holdt. Sidst i januar måtte 7000 unge konstatere,

KOMMUNISTISK POLITIK

at de ikke fik praktikplads. Halvdelen af dem kunne komme i skolepraktik, resten fik pæne ord med på vejen ud.

Halvdelen af eleverne på de tekniske skoler dropper ud. Frafaldet fra gymnasier og mange videregående uddannelser er meget højt – og masser står tilbage uden uddannelse, men med stor studiegæld. Der er også boom i forskellige former for psykiske lidelser.

Hvordan vil en sådan mishandlet generation reagere, som ikke får afprøvet sig selv på arbejdsmarkedet og ikke har råd til noget som helst, uden velstillede forældre til at lette vejen? Hvor kravene er enorme, og selvtiltiden minimal?

En britisk konservativ har fundet løsningen: Glem klassekampen – Nu kommer generationskampen, som det

parafraseres af dagbladet Information. 68'erne har stjålet deres børns fremtid, og skal overtales eller tvinges til at betale den tilbage, siger David Willetts.

- Der er slet ingen tvivl om, at generationskløften er på vej til at blive en af de to eller tre dominerende konfliktlinjer i Europa, siger professor Ove Kaj Pedersen, Copenhagen Business School til avisen.

I en lang årrække er der blevet arbejdet systematisk fra det herskende borgerskab på at splitte arbejderne og den brede befolkning, ved at skabe dybe kløfter og isolere indvandrere og flygtninge som en trussel. Det er som bekendt 'en af de dominerende konfliktlinjer'. Det må siges, at reaktionen og det ekstreme højre har haft betydeligt held med det ulækre forehavende. Introduktionen af 'generationskampen' efter eller i stedet for klassekampen er selvfølgelig også et splitelsesforsøg, som skal skabe antagonistiske modsætninger i stedet for en kampehed, rettet mod de virkelige fjender af alle arbejdende mennesker uanset alder, køn eller nationalitet: den korrupte herskende klasse med megamilliardærerne i spidsen.

Når de helt unge får rystet kriselammelsen af sig, vil de også vide, hvem de skal rejse sig imod.

Redaktionen 30. marts 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

PK's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 09.04.10

Judaisering uden konsekvenser

Israels seneste fortsatte illegale judaisering af Jerusalem på trods af protester fra det internationale samfund viser i al sin gru indholdet i apartheidstaten Israel som imperialismens brohoved i Mellemøsten.

Bosættelserne, tvangsfordrivelserne og nedrivningerne af palæstinensiske hjem i Østjerusalem, en 'FN-garanteret' palæstinensisk bydel, er den brutale opfølgning af murbyggeri og bosættelser på Vestbredden og på mas-sakren og udsultningen af den palæstinensiske befolkning i Gaza.

Den zionistiske stat holder ingen pauser i sine angreb. Det ene brutale og folkeretsstridige slag mod den mishandlede og heroisk kæmpende palæstinensiske folk følger efter det andet. Her er der ingen plads til det palæstinensiske folks legitime nationale rettigheder. Der er faktisk slet ingen plads til det palæstinensiske folk i det gamle Palæstina. De mest rabiate zionister, og deres politik er den israelske regerings politik, mener, at etnisk udrensning er en gudgiven ret for israelerne. Når alt kommer til alt blev staten Israel grundlagt på etnisk udrensning.

Vi ser i denne tid Israel ufortrødent udfolde sig som den racistiske stat den er, der sætter sig ud over al international ret og moral. Judaisering af Jerusalem er det seneste klare tegn på det totalitære Israel, der intet har med demokrati at gøre, men mere og mere ligner det system jøderne selv var ofre for – fascismen.

På trods af amerikanske *fy-fy* tilkendegivelser oven på Israels melding om fortsatte og nye bosættelser i Østjerusalem var det ikke en stækket Netanyahu, der for nylig var på besøg i Det Hvide Hus i det USA, der har finansieret og opretholdt den israelske stat under påskud af at skabe 'demokrati' i Mellemøsten – og som USA kunne få til at overholde et øjeblikkeligt stop for sine nye ulovlige bosættelser og angreb blot ved at true med at stoppe den overdådige bistand, ikke mindst den militære.

Det var det ikke nogen ydmyg Netanyahu, der optrådte hos den enormt

indflydelsesrige israelske lobby i USA AIPAC, men derimod en person, der udslyngede, at hele Jerusalem – 'det er vores hovedstad' i åben foragt for folkeretten og FN's vedtagelser.

Udenrigsminister Hillary Clinton udtalte som ved tidligere lejligheder kammeratligt, at sådanne udtalelser ikke er heldige, og at de ikke hjælper USA med at bibringe "fred i området", sådan som Obama-administrationen har proklameret med en genoptagelse af den strandede, såkaldte fredsproces. Men den spæde kritik blev ikke udtalt, før efter hun havde fastslået, at USA's forbindelse til Israel er "klippesolid, vedvarende, ikke kan rystes og fortsat vil bestå".

Mesterdemagogen Obama brugte til gengæld ikke et eneste ord. Isnende tavshed var signalet, da Netanyahu

troppede op på besøg, og der end ikke blev lavet en fælles erklæring eller afholdt et fælles pressemøde.

Det har sikkert rystet Netanyahu lige så meget som et kritisk telefonopkald fra FN's generalsekretær Ban Ki-Moon, som meddelte at det ikke var ok med bosættelserne i Østjerusalem. Netanyahu og hans regering er ligeglad. Så længe der ikke sker dem noget. Så længe ingen skridt tages til at følge kritikken op, vil Israel blive ved med at overtræde folkeretten og fortsætte, hvad der ligner et af historiens længste folkedrab.

Israel kan fortsat være sikker på at de har en garant, der i sikkerhedsrådet kan nedlægge veto imod ethvert forsøg på sanktion, eller bar noget der ligner, mod denne stat, der har forbrudt sig mod alle Nürnberg-principperne. Det er ikke første gang USA har kritiseret

illegale israelske bosættelser. Det skete faktisk også umiddelbart efter Oslo-aftalernes start med en "fredsproces", som i dag ligger i ruiner. Virkeligheden dengang som nu var, at Israel – i ly af at en "fredsproces var ved at gå i gang" - uden konsekvenser benyttede situationen til at udbygge bosættelserne i rekordtempo. De er fortsat siden da, og accelererer nu. Israel slipper godt fra alle slags provokationer, også mod det internationale samfund, som deres målrettede likvideringer i andre lande, bl.a. ved hjælp af EU-borgeres pas. Trods klokkeklare beviser for international forbrydelse anklages eller dømmes ingen israeler.

Men Israel isoleres mere og mere blandt folkene i verden, som ikke vil acceptere apartheid og folkedrab af nogen art. Den zionistiske stat frygter en folkelig udvikling med international boykot, der efterlader jaffa-appelsiner og dødhavs-kosmetik urørte på hylderne, stopper investeringer og turisme og gør landet til en paria som det skete med det racistiske apartheid-Sydafrika.

Det er også et trængt Israel, der slår stadig hårdere ned på fredelige protestdemonstrationer imod murbyggeri og bosættelser. Senest har israelske soldater myrdet to fredeligt demonstrerende teenagere ved en protestdemonstration. Stadig flere initiativer udvikler sig nedefra i landene rundt omkring i verden i solidaritet med det palæstinensiske folk. Den brutale fordrivelse, som Israel forbereder for det palæstinensiske Østjerusalem vil ikke gå upåagtet hen.

I takt med Israels fortsatte zionistiske tiltag kan det ikke undgå, at et nyt egentligt oprør udvikler sig. PFLP opfordrer til en ny intifada mod fordrivelse fra Østjerusalem.

Det kæmpende palæstinensiske folk og en endnu stærkere international folkelig modstand i solidaritet med palæstinenserne kan gøre, hvad den imperialistiske supermagt USA ikke vil, og dens imperialistiske partnere i EU, Rusland o.s.v. heller ikke vil: sikre en effektiv boykot af Israel og stoppe dets brud på folkeretten. *hbj*

Sygeplejerske på Rigshospitalet:

Skredet må stoppes af folkelig mobilisering

Efter kommunal- og regionsvalget i efteråret 2009 har sygehusene i det meste af landet været ude i massive nedskæringer, som tilsyneladende er kommet ud af den blå luft

Regeringen har vedholdende påstået, at landets sundhedsvæsen har fået rigeligt med ekstra bevillinger, og at det alene er dårlig økonomisk styring i regionerne, der er årsag til at pengene er sluppet op.

I en undersøgelse der blev omtalt af Jyllands-Posten har partiet Venstre opgjort den samlede vækst i antallet af ansatte på sygehusene til 5000 i løbet af 2009, mens antallet der fyres nu er opgjort til omkring 1000 af regionerne.

Kommunistisk Politik har talt med en sygeplejerske på Rigshospitalet for at høre hvordan nedskæringerne opleves konkret. Sygeplejersken har ønsket at være anonym. Ikke at det er forbudt at udtale sig, men der hænger overalt på hospitalet en instruks om at lade al kommunikation gå igennem de officielle pressekanaler.

- Der er helt klart tale om reelle fyringer, der har ramt bredt i alle personale grupper. Omkring 100 er sagt op på deres nuværende afdeling og kun en lille del er kommet ind i andre afdelinger, og et tilsvarende antal ubesatte stillinger er nedlagt. Et eksempel er at en operationsafdeling ikke mere har deres egne portører. Det betyder naturligvis ekstra arbejde og mere ventetid i centret.

Blandt sosu-assisterer er det gået ud over 31, hovedparten i aldersgruppen sidst i 50erne, der har været ansat i en årrække. Blandt sygeplejersker er omkring 14 blevet direkte fyret på Rigshospitalet.

- De afdelinger, der går fri, er naturligvis traumecenteret, men ellers de sygdomme, der er tilgodeset af staten, f.eks. kræftafdelingen, hvor hver operation betyder penge i kassen. De medicinske patienter er dem, der rammes

hårdest. Bagved den prioritering ligger der en helt klar klasselogik: Kræft er mere eller mindre tilfældigt uanset indkomstgruppe, men diabetes og hjertekarsygdomme typisk er fattigrøvs sygdomme.

Nedslidte omgivelser

- På Rigshospitalet er der sparet på rengøring og bygningsvedligehold gennem mange år. F.eks. er flere vinduer utætte og der går tid med at tætte med håndklæder og klude, så patienterne ikke skal ligge i træk. En officiel undersøgelse af rengøringsstandarder, der blev offentliggjort omkring samtidig med de nye nedskæringer, har påvist, hvad alle har vidst i årevis: rengøringen er utilstrækkelig i over halvdelen af de undersøgte operationsstuer.

- Hvor de tilsyneladende stigende udgifter bliver brugt, er mere eller mindre umuligt at gennemskue, som almindeligt ansat. Der er naturligvis en klar tendens til, at der bliver lagt flere undersøgelser på, efterhånden som viden om forskellige sygdomsforløb bliver bedre. Patient-screeningsprocedure er blevet meget omfattende, uanset hvilken behandling man er indlagt for at få. Det kan der være fornuft i, men pengene er bare ikke fulgt med i samme omfang som opgaverne. F.eks. er det blevet vedtaget at alle, om de så bare skal være indlagt en dag med blindtarmsbetændelse, skal undersøges for risiko for underernæring, hvilket konkret er et spørgeskema der skal udfyldes.

Superhospitalet

KP: - *Hvordan ser du på planerne for de nye superhospitalet og lukningen af de mindre lokale sygehuse?*

- Et af hovedargumenterne er at centralisering giver den bedste behandling, men det er jo ikke noget nyt i. Det er en

af grundideerne i f.eks. Rigshospitalet, at det giver god mening at nogle typer af indgreb, der er sjældne eller vanskelige, samles. Derfra til påstanden om, at det er fornuftigt at centralisere alting, er jo ikke nødvendigvis rigtigt ud fra en sundhedsfaglig bedømmelse.

- Jeg ser tværtimod centraliseringen som et ønske om at privatisere mange flere opgaver, som blodprøver og lign. De store enheder åbner også mulighed for, at private forskningsmidler fra f.eks. Novo Nordisk kan sponsorere hele afdelinger.

- I samme ombæring ses jo en opblomstring af private små klinikker og sundhedshuse efter amerikansk forbillede, der tjener gode penge på venteliste-garantien og det såkaldt frie sygehusvalg og de private forsikringsordninger.

- Det er en meget bekymrende skred, der går utrolig hurtigt. Hvis udviklingen mod et privat sundhedsvæsen skal stoppes, vil det kræve en folkelig mobilisering med krav om en fuldstændig tilbageregulering af både private sundhedsforsikringer, private hospitaler, men også af hele den markedsøkonomiske styring af det offentlige sundhedsvæsen, som det ser ud i dag.

En ny Cheflæge søges til fremtidens superhospital.

(...) *Region Midtjylland er en koncern, hvilket betyder, at regionens hovedforretningsområder - regional udvikling, sundhed samt psykiatri- og socialområdet - hver især er delmængder af det folkevalgte regionsråds samlede opgaveportefølje.*

(...) *Løn: 958.046 kr. Hertil er der mulighed for kvalifikationsløn og resultatløn efter forhandling med FAS.*

Den luftige tekst er ordret citeret fra en jobannonce. I den lange salgstale fortsætter plusordene manisk med at vælte ud som fra et åbent sår. Og det for et job på hospital der endnu ikke er andet end et absurd mareridt for den vestjyske befolkning.

Sundhedsvæsen under belejring

Af Franz Krejbjerg

En omsiggribende råddenskab breder sig i takt med at sygehuse underligges markeds-mekanismer. I spillet om sundhedssektorer er det farligt at være fattigrøv. Det totale private sundhedsvæsen er stadig på dagsordenen

Den politiske ledelse i regering og regioner og diverse hospitalsledelser (der i øvrigt omtaler sig selv som concernledelser) har haft travlt med kaste skylden for nye nedskæringer på sygehuse på hinanden. Til gengæld har de en fælles interesse i, at ingen rigtig kan få at vide, hvad pengene reelt bruges til i sygehusektoren.

Bagved røgsløret om en ustyrlig økonomi og de slet skjulte anklager mod almindelige mennesker om, at de dybest set selv er skyld i, at de bliver syge og aldersvækkede, ligger den liberalistiske dagsorden om det totale private sundhedsvæsen.

Stykvis udlicitering

Privatisering af sygehuse startede for alvor under Nyrup regeringen med at hakke alle opgaverne op, så tøjvask, mad, sengeredning, dryppe øjne osv. kunne ses isoleret fra hinanden. Og dernæst kunne udbydes til en privat virksomhed stykke for stykke. Med regionerne og planerne for ”supersygehuse” kan endnu flere små bidder samles sammen til udlicitering og privatiseringer.

I denne proces har det været afgørende at indføre markedsmekanismerne i den økonomiske struktur og arbejds-metode på hospitalerne, endnu mens de er offentlige. Det har på den ene side vist sig i de virksomhedsinspirerede selskabsformer med lukkede ledelser, og på den anden side i indførelsen af standardiseringsværktøjer som bruges i industriproduktion.

I industriproduktionen kender man

til de evindelige forsøg på at øge produktiviteten, populært sagt at sætte hastigheden på samlebåndet op. Formålet er åbenlyst at skabe maksimal profit på bekostning af kvalitet, løn og arbejdsforhold, selvom det ofte er solgt med lidt mere svævende formuleringer om hensynet til konkurrenceevnen o.lign. Et tilbagevendende værktøj i de moderne tider er standardiserings-systemer, eller rettere at måle og veje alle facetter i produktionen, så ingen løse fem minutter går til spilde.

Samme mekanismer er nu i årtier forsøgt afprøvet i alle afkroge af den offentlige service.

Igen og igen har det vist sig, at standardiseringsfirmaerne har været første bølge, før en egentlig udlicitering og forsøg på privatiseringer gennemføres. Denne kendsgerning er ikke mindst interessant, fordi de danske sygehuse i løbet af 2010 til 2012 regner med at være helt rettet ind efter internationale standarder, som beskrevet af The International Society for Quality in Health Care.

En ringe standard

Standardisering bliver tit forvekslet med god kvalitet, hvilket ikke mindst skyldes, at det netop er den term som politikere benytter. Derfor er der også grund til at opholde sig et øjeblik mere ved det egentlige indhold. Standardisering er metode der giver ledelsen mere kontrol med produktionen og mere ensartethed i produktet.

Ensartethed og kontrol er ikke det samme som god kvalitet, hverken når der tales om slagtesvin eller komfurer eller biler. Verdens mest gennemkontrollerede fabrik hedder Toyota, og de blev sidste år kendt for at producere biler, der ikke kunne bremse, Toyotas

system bliver kaldt *Lean* og har inspireret alle virksomheder og kapitalistiske statsmagter i årtier.

At Toyotas bremseproblemer ikke bare er et enkeltstående fænomen, kan ses ved at lignede eksempler findes indenfor alle brancher. Standarden er sat, og den er sat sådan, at der kan tjenes mest muligt.

Den omfattende standardiseringsproces i det danske sundhedsvæsen, kaldet ”Den Danske Kvalitetsmodel”, lå allerede i kortene under Nyrup-regeringen, og er løbende afprøvet i forbindelse med at rengøring blev udliciteret, men rigtig gang i processen kom der med nedlæggelse af Amterne og oprettelse af Regionerne i 2005.

Om sundhedssektoren forestiller man sig, at der i princippet arbejdes efter en videnskabelig metode, hvilket i enkelte tilfælde misfortolkes som standardisering, fordi der gøres brug af faste procedurer. Men i den videnskabelige metode er faste procedurer under løbende ændring og forbedring under indtryk af ny viden, og sådan foregår det langt fra i det danske sundhedsvæsen.

Et sådant system med systematisk indhentning viden f.eks. i form af fejl og patientklager findes ganske vist, men er kun i korte overgange blevet behandlet som en ressource. Nu behandles fejl som potentielle udgifter til erstatning og som uheldige for karrieren.

En del af standardiseringen går derfor ud på at dokumenterer patientforløb individuelt helt ned i det absurde. En patient har f.eks. krav på, at der bliver givet et individuelt kostråd, hvilket typisk er en samtale med en sygeplejerske. Bagefter skal sygeplejersken så dokumentere, at samtalen har fundet sted ved at skrive indholdet ned på et stykke papir (computeren findes ikke), og det skal så scannes ind og journaliseres.

Der er også den forestilling, at virksomheder og ansatte sundhedssektoren er uden profitmotiver, og at alle patienter behandles lige. Sandheden er, at de fattige ofres.

En liberalistisk uppercut

Af faglig sekretær Lisbeth Schmidt og næstformand Jan Hoby

Landsforeningen For Socialpædagoger (LFS)

En tidobling af private daginstitutioner er en liberalistisk uppercut til velfærdssamfundet og offentligt ansatte

En opgørelse fra Danske Daginstitutioners Landsorganisation (DLO) viser, at antallet af private daginstitutioner er tidoblet på bare 3 år, - og ifølge DLO's sekretariatschef Morten Kyst og DLO's egen vurdering, vil der om bare 2 år være ikke 200 men 400 private daginstitutioner i Danmark. Disse oplysninger burde få enhver kritiker af New Public Management, privatisering og udlicitering til at trække i arbejdstøjet. En udvikling af velfærdssamfundets grundpiller på daginstitutionsområdet som forøger antallet af private profit daginstitutioner, er 200 skridt i en helt forkert retning, fordi den indbefatter øget privatisering, øget markedsføring, øget konkurrence og øget frit-valg. Ideologier der rammer velfærdssamfundet og de offentligt ansatte med en liberalistisk uppercut, - og som i sin substans sælger ud af velfærdssamfundets grundpiller. Vores kritik af bevægelsen fra offentlige til selvejende og private styrings- og ledelsesformer er bestemt ikke ny, - og kritikken er ej heller afhængig af vores politiske rolle og ansættelsesforhold i LFS.

Djævlen er gemt i detaljen som man siger, - også i dette tilfælde. Vi mener de selvejende daginstitutioners paraplyorganisationer forsøger at legitimere bevægelsen fra offentlig til privat ved at udøve kritik af de kommunale besparelsesrunder. De selvejendes paraplyorganisationer begår derved et hyklerisk forsøg på at sikre sig vidtgående markedsandel på daginstitutionsområdet. Vi mener der er behov for en åben debat om den hårfine grænse mellem non-profit institutioner og profit institutioner, - som revisionen af Dagtilbudsloven desværre åbnede op for. Det er en "varm kartoffel" at debattere fordi selvejet og privatinstitutioner har traditionsbundne forbindelser langt ind i poli-

tiske partier både på højre- og venstrefløjen i dansk politik og organisationer. I Københavns kommune er der på trods af et rødt flertal en ca. 50 % -50 % fordeling mellem kommunale daginstitutioner og selvejende/private institutioner - hvilket er markant anderledes end i resten af det kommunale landskab, hvor fordelingen er minimum 70 % kommunale daginstitutioner og maksimum 30 % selvejende.

Vi mener at drift af daginstitutioner skal forankres i offentligt regi - altså som kommunale daginstitutioner. Den selvejende og eller private styreform er kommunaløkonomisk fordyrende. Den kommunale merudgift, som kommunerne er pålagt at betale i administrationsgebyr til de selvejende og private institutioner jf. driftsoverenskomst og lovgivning svarer p.t. til ca. 2,1 %. Gennem afprivatisering kan denne ca. 2,1% merudgift genanvendes til at forbedre vilkår og rammer for kommunale daginstitutioner.

Stod det til os, så satte kommunerne og de faglige organisationer fuld turbo på en afprivatiseringsstrategi samtidig med at vi helhjertet bekæmpede ethvert skridt mod udlicitering og privatisering af offentlige velfærdsopgaver. Samfundsmæssigt og velfærdspolitisk vil der være god fornuft i at udvide den offentlige sektor. En væsentlig pointe heri er at politikerne vil få bedre mulighed for at planlægge efter samfundets samlede interesser.

Forsvaret for den selvejende model bliver en smule desperat, hvis man overfører logikken til Folkeskolen. Hvorfor er den selvejende model f.eks. så fantastisk på daginstitutionsområdet,

når den på folkeskoleområdet ses som både et samfundsmæssigt- og et politisk problem? Hvorfor er det lige, at vi skal bruge ekstra penge på dobbeltadministration og et parallelt semi-kommunalt rådgivnings- og konsulentfirma, - med stærke politiske og religiøse undertoner?

Formanden for Landsforeningen for Frie Børnehaver, Jens Terp udtalte til Information 17. august 2009 i artiklen "Politisk flertal for flere selvejende institutioner" at: "Vi ser gerne, at det bliver muligt at oprette en selvejende institution uden at man skal være afhængig af en tilladelse fra kommunen". Dette udsagn kan være nøglen til hvor djævlen er begravet. Vi antager, at Frie Børnehaver går efter en fri etableringsret for selvejende institutioner. Hvis dette ønske indfris er der åbnet for en helt vidtgående model for drift og styring af velfærdsinstitutioner i privat regi.

Denne strategi bør man være stærkt kritisk overfor. Pointen er netop, at lovgivningen omkring oprettelse af daginstitutioner er blevet så "slap" at en bevægelse fra selvejende institution til ren privat profitinstitution er blevet meget enkel. Der er derfor god grund til at problematisere dette forhold.

EU er ude efter efterlønnen

EU-kommissionen har indstillet sigtet på den danske efterløn. Det fremgår af kommissionens svar på Danmarks konvergensprogram, som regeringen fremlagde for kommissionen i slutningen af februar.

Nu er kommissionens anbefaling kommet, og i den mener kommissionen, at det danske arbejdsmarked vil komme langsommere ind i opsvinget, fordi mange ældre fra de store årgange efter krigen snart skal forlade arbejdsmarkedet.

Derfor vil kommissionen have forringet efterlønsordningen. Dette kommer oven i, at Velfærdsaftalen fra 2006 allerede har forhøjet efterlønsalderen.

Hvad er der med Dagtilbudsloven?

Nedenstående redegør forfatterne i kommenteret form for de muligheder som ændringerne i Dagtilbudsloven giver private leverandører på institutionsområdet

Ændringerne i lovgivningen åbner for en profit- og markedsorienteret bevægelse væk fra offentlig drift og styring til privat drift med et muligt profitmotiv. En bevidst ideologisk ændring, som efter LFS mening, er en del af den nyliberalistiske Regerings langsigtede strategi hen imod en minimalstat.

Dagtilbudsloven

I 2005 gjorde ændringer i Lov om Social Service det muligt at etablerer og drive private institutioner efter godkendelse af kommunen. Et af formålene med lovændringen var at gøre det lettere for private leverandører, at oprette og drive daginstitutioner som privatinstitutioner. Lovændringen gjorde det

endvidere muligt for privatinstitutioner at trække evt. profit ud af driften. En profit der vel at mærke lovligt kan anvendes til andre formål end egentlig institutionsdrift.

Den 1. januar 2008 blev al lovgivning vedr. dag-, fritids-, og klubtilbud samt andre socialpædagogiske fritidstilbud, som har et pædagogisk, socialt og pasningsmæssigt formål samlet i ”Lov om dag-, fritids-, og klubtilbud m.v. til børn og unge” (Dagtilbudsloven).

Private institutioner kan oprettes for børn i aldersgruppen fra 26 uger og indtil barnets skolestart.

Dagtilbudsloven forudsætter, at den enkelte kommune udarbejder et sæt kriterier for godkendelse af private institutioner. Kommunen skal godkende tilbuddet, hvis det lever op til de kvalitetskrav, der stilles til dagtilbud på centralt plan og på kommunalt plan.

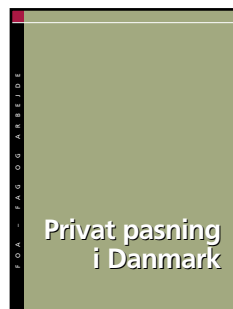
Kommunen kan ikke anvise plads i en privatinstitution. Privatinstitutionerne træffer selv afgørelse om optagelse, men de skal fastsætte og offentliggøre retningslinjer for optagelse af børn i

institutionen. Privatinstitutioner kan oprettes med et specielt formål, der gør det muligt at give fortrinsret til bestemte grupper af børn. Kommunen skal dog sikre, at privatinstitutioner udviser samme rummelighed som i kommunens øvrige institutioner.

Kommunen har tilsynsforpligtelse i de private institutioner. Det kommunale tilsyn skal sikre, at alle børn får den støtte, de har brug for. Hvis kommunen vurderer, at barnets behov ikke kan tilgodeses i privatinstitutionen, kan kommunen pålægge forældrene at få barnet flyttet til en anden institution, der er indrettet til at klare barnets behov, eller som har personale med særlig uddannelse til at varetage barnets behov.

Privatinstitutioner skal være tilgængelige for børn med handicap. Disse børn kan alene nægtes optagelse, hvis

Fortsættes side 8

Københavns Forældreorganisation forudser ny uro

De københavnske forældre vil reagere kraftigt på nedskæringer på daginstitutioner og skoler

Overborgmester Frank Jensen har meddelt, at han har opfyldt et af sine valgløfter og har skabt flere pladser til byens børn. Samtidig skal daginstitutioner og skoler spare 320 millioner på næste års budget.

Nedskæringer i de københavnske institutioner på 320 millioner vil skabe uro, utryghed og øget social skævvridning. KFO havde håbet på, at politikerne havde fundet en løsning, så man undgik igen at skulle spare på byens børn.

- Pasningsgaranti er nødvendigt, så forældre kan passe deres arbejde og vi er glade for at Københavns Kommune har fundet en løsning, så alle de nye køben-

havner kan blive passet. Men det er svært at blive begejstret for de mange nye pladser, når massive besparelser truer børnene i København, udtaler Nina Reffstrup fra Københavns Forældreorganisation (KFO).

Hun fortæller samtidig, at KFO i øjeblikket får mange henvendelser fra frustrerede forældre, som sidder med budgettet for dette år og kæmper med at få det til at gå op.

De fortæller om øget brugerbetaling – forældre, der selv skal have biler med eller selv sørge for frugt og solcreme og afskedigelse af pædagogisk personale. Det betyder færre hænder til at passe børnene på de enkelte institutioner.

- Kvalitet i pasning er hårdt truet i disse år. Som forældre oplever vi, at der er færre ressourcer i dagligdagen til vores børn. Når der bliver fyret pædagogisk personale, løber de tilbageblivende endnu hurtigere, og

der er mindre tid til børnene, siger

Nina Reffstrup og uddyber yderligere:

- Der tilføres midler til anlæg og drift af nye pladser og det virker som om, området får mange ressourcer tilført. Desværre er det beløb, der gives til pasning pr. barn for nedadgående. Det er en voldsom forringelse af den service vi som forældre betaler for. Når vi sender vores børn i daginstitution, har vi behov for, at vores børn er i trygge og udviklende rammer, men udviklingen går den forkerte vej. En besparelse på 32 millioner kroner kan kun betyde yderligere forringelser og det er jeg sikker på de københavnske forældre vil reagere voldsomt på, lyder meldingen fra Nina Reffstrup.

KFO vil i dialog med de københavnske forældre i den kommende tid overveje hvilke tiltag de skal tage og søge yderligere dialog med politikerne, så KFO og Københavns forældre undgår endnu en kamp om budgetmidler til efteråret.

Fortsat fra side 7

institutionen ikke er indrettet, eller kan indrettes til at varetage barnets behov, eller hvis personalet ikke har tilstrækkelig kompetence til at varetage opgaven. Efter optagelsen kan særlige forhold medføre, at barnet må flyttes til et andet og bedre egnet dagtilbud. Støttepædagog bevilliges og finansieres fuldt ud - af kommunen til den konkrete institution. Kommunen skal som tilsynsmyndighed sørge for, at kommunens afgørelser vedr. særlig støtte til børn reelt føres ud i livet.

Såfremt en privatinstitution lukker, har kommunen pligt til at sørge for de nødvendige pladser til børnene. Kommunen har således fortsat forsyningspligten. Det er altså kommunens problem, at skaffe pladser til børnene såfremt en privatinstitution lukker.

Hvis en privat institution lukker, kan kommunen påføres et institutionsplads problem, idet børnene har ret til en anden institutionsplads jf. Dagtilbudslovens pasningsgaranti.

Hvis en privatinstitution lever op til dagtilbudslovens bestemmelser og kommunens øvrige godkendelseskriterier, har man retskrav på at få udbetalt 3 forskellige tilskud til driften af privatinstitutioner:

Pengene til den primære drift, udbetales efter ”pengene følger barnet” model, - altså et tilskud pr. indskrevet barn afhængigt af alder. Institutionen får et tilskud svarende til den udgift kommunen har for dagtilbud for børn i tilsvarende aldersgruppe.

Kommunen skal udbetale et huslejetilskud, beregnet efter huslejetilskud til tilsvarende selvejende institutioner.

Kommunen skal endvidere udbetale et administrationstilskud, svarende til administrationsudgifter for tilsvarende selvejende institutioner.

Privatinstitutionerne er ikke omfattet af de nugældende betalingsregler, og de kan selv fastsætte forældrebetalingen. Der er ikke loft over betalingen. Der gives søskende- og fripladstilskud efter reglerne i dagtilbudsloven.

Kommunen har ikke krav på indsigt i budget eller regnskab i private institutioner. Institutionen må - i modsætning til de andre private dagtilbud med driftsaftale (selvejende og puljeordninger) - trække profit ud af driften.

Kildehenvisning:

Dagtilbudsloven: <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=32025#K1>

FOA's rapport: Privat pasning i Danmark: <http://www.foa.dk/sw463971.asp>

Nå, krisen? Den bliver da bare værre!

Du skal ikke et øjeblik tro på regeringens og de borgerlige mediers spin om at krisen letter og økonomien går fremad Det går stik modsat

Løkke-regeringen har trukket store veksler på fremtiden. De gigantiske bankpakker ville virke, de forskellige økonomiske tiltag for at stimulere det private forbrug ville virke, og Lene Espersen var som finansminister ude med meget optimistiske forkyndelser om, at nu var det værste overstået og dansk økonomi igen er på vej fremad.

Der var bare den hage ved det, at det ikke passer. Mens den konservative partileder gik i lysegrønt, gik bundtallene i rødt. EU betegner officielt krisen i Danmark for den værste siden 2. verdenskrig. Den satte for alvor ind i 2008, og 2009 blev et sandt rædselsår for industrien og samfundet som helhed. Bruttonationalproduktet faldt med mere end 5 pct. Faldet i industriproduktionen var på rystende 22,6 procent i 2009, næsten en fjerdedel. Arbejdsløsheden satte rekord, og antallet af konkurser satte rekord. Og de foreløbige tal for 2010 tyder på, at det kun bliver værre.

Hvor stor er arbejdsløsheden egentlig?

Opgørelserne over arbejdsløsheden har været sminket i årtier. De officielle arbejdsløshedstal (der kaldes ’nettoledigheden’) afspejler kun A-kasse-medlemmer og folk, der ikke er i aktivering. Ifølge disse er der nu omkring 118.000 arbejdsløse.

Men Danmarks Statistik har netop indført en anden, supplerende opgørelsesmetode (den såkaldte bruttoledighed), hvor også aktiverede tælles med. Det har fået de 118.000 til med et klik at vokse med næsten 40.000 – til 157.000. Det svarer til, at 5,6 af arbejdsstyrken er ledig.

Men der er også andre måder at opgøre på. Danmark Statistik fører noget, der kaldes arbejdstidsregnskabet. Den registrerer antallet af arbejdspladser/arbejdstimer. Ved slutningen af 2009 var 2,7 millioner personer beskæftiget på det danske arbejdsmarked. Det var et fald på 151.000, eller 5,2 procent, i løbet af et år. Det er det største registrerede fald nogensinde.

At de nedlagte jobs ikke optræder med fuld styrke i arbejdsløshedsstatistikkerne skyldes bl.a., at nogle arbejdsløse går på pension (’naturlig afgang’), begynder at studere eller uddanne sig

eller ikke er berettigede til hverken understøttelse eller bistandshjælp, fordi de eller den ansvarlige ægtefælle angiveligt besidder en formue, ofte af mursten.

I den private sektor faldt antallet af beskæftigede lønmodtagere med 159.000, svarende til 8,6 procent. Industrien er hårdt ramt. Inden for bygge- og anlæg faldt beskæftigelsen med 13,0 procent, mens handel og transport faldt 7,3 procent. I den offentlige forvaltning og service steg beskæftigelsen til gengæld med 8.000 eller én procent.

Bankpakke 3 og rekordmange konkurser

I de første tre måneder af kriseåret 2009 gik 1365 virksomheder konkurs. I de samme tre måneder af 2010 var antallet af virksomhedskonkurser steget til 1612, det største antal nogensinde. På en enkelt rekorddag nåede antallet op på 55. Så mange er aldrig set før på 24 timer.

Med flere konkurser vokser også antallet af arbejdsløse. Og der er ingen lyspunkter i udsigterne, som regeringen kan gribe fat i for at spinne om fremgang. Tværtimod har stadig flere selskaber fået sænket deres kreditværdighed, hvad der ikke bare gør det vanske-

1. maj 2010: Mod krisen, krigene og den sorte regering

Arbejdernes internationale kampdag markeres i år på en platform mod krise, krig og reaktion i de tre hovedbyer, som APK og DKU opfordrer til at slutte op om

Der vil være mange 1. maj-manifestationer landet over, der vil kræve en anden regering og som vil fremhæve Helle Thorning-Smidt og Villy Søvndal i samarbejde med Margrethe Vestager som svaret på krisen og landets øvrige problemer. I Århus, Odense og København arrangeres der 1. maj-arrangementer, der opstiller en alternativ platform og en anden politik – og som gør det klart, at målet for 1. maj-dagen og arbejderklassens kamp er et andet samfund, et socialistisk samfund.

Det glemmer S-SF og fagtoppen gerne.

Rød 1. maj tilbage i Munkemose

APK-Fyn skriver: Foråret er over os og hvor er det dog skønt, at den lange, seje vinter er forbi. Inden vi ser os om, springer bøgen ud og vi skal fejre 1. maj.

Rød 1. Maj i Munke Mose er en tradition gennem mere end 20 år. Vi flyt-

lige for dem at låne, men også er en ganske god indikator på, at flere vil gå bankerot.

Samtidig er Bankpakke3 blevet vedtaget af et massivt folketingsflertal. Den første udløber til september, og regeringen gav dengang banksektoren 2 år til at rydde op efter sig. Og så ville tingene være 'normale' igen, erklærede den. Det er ikke sket, så nu forlænges bistanden, dog med lidt færre risici for skatteborgerne.

Siden 'finanskrisen' slog igennem i anden del af 2008 staten blevet medejer af mere end 60 kriseramte kommercielle banker.

ter igen tilbage til vores "gamle" sted. Scenen kommer til at stå med ryggen til de nye fiske-trapper.

Overskrifterne til Rød 1. Maj 2010 ligger nu fast. Musikken er også på plads og talerrækken er ved at gå op. Talerne holdes mellem 13 og 15.30, blandet med musik. I år optræder bl.a. Peter Bjørn, Kort Varsel, Nybo og Tropical.

Rød 1. maj 2010 sætter en streg under, at de rige skal betale krisen – og at socialismen er fremtiden!

Det har nu i to årtier været stedet, hvor en stor del af den odenseanske ungdom fejrer 1. maj

Alternativ 1. maj i Århus

'Enhed mod krisen, krigene og den sorte regering' er overskriften på den alternative 1. maj i Århus, der løber af stabelen i Mølleparken kl. 14-17. Arrangør er Kulturforeningen Oktober, der har inviteret en stribe gode kræfter til at deltage.

Der er et klart behov for en alternativ markering i en by, hvor nazisme og sort reaktion har fået lov til at styrke sig og terrorisere venstrekræfterne. Om grundlaget siger arrangørerne:

"Vi vil bruge 1. maj til at samle bredt for en fælles front mod krise, krig og den sorte nedskæringsregering.

Vi er for faglig enhed imod angrebene på velfærden og kræver velfærd for alle.

Vi vil have højere løn – ligeløn – løndumpningen må stoppes.

Vi kræver, at de danske soldater trækkes hjem fra Afghanistan NU!

Vi vil bekæmpe nazisme og fremmedhad.

1. maj plakater fra København og Århus.

I Danmark bør der være social velfærd for flertallet, ikke kun for de rigeste.

Vi vil ikke betale krisen – og Løkke og Co. skal væk!"

Talere og musikprogram er ved at falde på plads.

"Vi vil ikke være ofre for et døende system" 1. maj på Den røde Plads i Fælledparken

APKs og DKUs fælles 1.maj i Fælledparken på Den røde Plads (bag Fri-murerlogen) er ved at være en godt rodfæstet tradition. Arrangementet sidste år var det største nogensinde.

Også i år er der et rigtig flot program, der byder på musik af bl.a. Highway Child, Katrine Aagaard. Den vil bl.a. sætte fokus på kampen mod krisen efter OK2010, terrorlove og klimakamp. Der plejer at være god gang i arrangementet fra 13-tiden og hele eftermiddagen igennem.

Plakaten citerer en strofe fra Savage Rose, der giver ideen med årets 1. maj, som finder sted midt i krisen og endeløse krise – og med stadig ringere udsigter for ungdomsgenerationen:

Vi vil ikke være ofre for et døende system.

Vi har hænder til at bygge vores eget

Stilladsen siger nej til en pose blandede bolsjer

Det samlede forlig, som nu sættes til afstemning, er som forventet præget af krisestemning.

Der er ikke mange penge i det samlede forlig.

Desværre så vi igen industrien komme med et forhandlingsresultat, uden hensyn til de resterende forhandlinger.

Industrien præsenterede et forlig uden værn mod social dumping, stort set uden forbedringer for skifteholdsarbejdere og reelt uden reallønssstigning for lærlinge.

Samtidig oplevede vi at HK- handel undsagde HK-privat i kravet om afskaffelse af 50 % reglen.

Det var ikke noget kønt syn, især ikke nu hvor alle er enige om at stå sammen om den danske model.

Kampen mod social dumping

Arbejdspladserne og aktive tillidsfolk har op til overenskomstforhandlingerne haft kampen mod social dumping som hovedkrav.

Forhandlingerne hos især Transporten og Byggeriet har da også givet de første redskaber i kampen for at begrænse social dumping.

Ligeledes er det et vigtigt signal at den samlede mæglingsskitse signalerer

en vilje til at begrænse problemet.

Vi savner dog et "kædeansvar" eller lignende redskaber, som kan sikre at griske entreprenører ikke kan frigøre sig fra overenskomstansvaret og som sikrer at de udenlandske arbejdsgivere ikke kan flygte fra deres forpligtelser.

Men med de manglende resultater hos industrien, har det sikkert været svært for de øvrige at forhandle bedre resultater hjem.

Nej til den samlede mæglingsskitse

Stilladsen anerkender de første skridt i kampen mod social dumping, men på baggrund af følgende vil vi alligevel anbefale et nej til den samlede mæglingsskitse;

- Manglende lønstigninger til lærlinge
- Minimale forbedringer til skiftehold og natarbejde
- Manglende værn mod social dumping på flere områder
- Manglende aftaler, som sikrer at overenskomsten bliver overholdt i yderste led.

HVOR KAN DET VÆRE AT DE, DER SKAL DELE FIRMAERNES OVERSKUD, ALTID SIGER, AT ARBEJDERNE MÅ LÆRE AT HOLDE IGEN? Carl Schornberg

- Afskaffelsen af 50 % reglen er ikke imødekommet

På vegne af
Stilladsarbejdernes Landsklub
Thorkil Jansen
Simon Holm Gregersen
John Ekebjærg-Jakobsen

Nej til social dumping - Nej til ok2010

Murerbrancheklubben udtaler fra sin generalforsamling tirsdag den 23. marts 2010

Overenskomstresultatet er for dårligt. Vi skal derfor opfordre alle kolleger til at stemme nej.

I forbindelse med dette års overenskomstfornyelse har fagbevægelsen haft kampen mod social dumping som et gennemgående hovedkrav. Årsagen er, at vores overenskomstsistem bliver underløbet af platugler, der på papiret har ordnede forhold, men som i virke-

lighedens verden gør alting for at løbe fra deres forpligtelser.

Derfor var vores beskedne krav at sikre vores overenskomstaftaler mod plat. Et helt igennem gratis krav for den arbejdsgiver, der står ved sine forpligtelser.

Ikke desto mindre blev vores krav om tredjepartsforpligtelser og kædeansvar, vores to hovedkrav, afvist af de store entreprenører.

Resultatet blev i stedet en hurtig fagretslig behandling og en masse pæne hensigter. Hensigter vi frygter bliver glemt.

Vi har brug for konkrete konkrete forpligtelser overfor de platugler der

huserer i vores branche, erfaringen er at det er det eneste de respekterer.

OK2010:**STEM
NEJ!**

Industriforliget - varm luft for skifteholds- arbejdere!

4 høflige protokollater er ikke nok. Vi vil have tid og ikke lig på bordet. AAA beklager resultatet af Industriforliget, indgået i februar, hvor skifteholdsarbejderne svigtes nok en gang. Kravet om forbud mod unødvendigt natarbejde har været rejst siden 1800 tallet.

I stedet for reelle forbedringer for skifteholdsarbejdere rummer forliget en kampagne om sund livsstil, mere udvalgsarbejde og flere undersøgelser. Skadevirkningerne har allerede været rigeligt dokumenteret i meget lang tid. Der gives mulighed for lokale aftaler om, at droppe en del af skifteholdstillægget mod at få flere fridage. Mere fritid til restitution i stedet for penge, er et rigtigt princip, men arbejdsgiveren har vetoret, og muligheden var der faktisk i forvejen. Det er ikke nok, at skifteholdsarbejdere skal spise deres egen hale.

Skifteholdsarbejderne skal tillige kompenseres yderligere med tid og have indflydelse på tilrettelæggelse af arbejdstiden, så de kan få ligeså lang tid på denne skønne blå planet, som dagarbejdere. DI s forhandlere skal holdes vågne til de forstår vigtigheden af restitution.

*Af Aktionsgruppen
Arbejdere – Akademikere*

Pyjamasfolket i demonstration.

Tunge øjenlåg

Min tidligere arbejdskammerat Kent fra Novo og hans kone havde besluttet at afholde bilferie. Ruten gik fra København via Amsterdam til London. Forventningerne var store – ikke mindst fordi en del af eventyret var at genopleve deres ungdommelige rejsemetoder: Stationcar'en skulle om aftenen indrettes med sovepladser i form af to madrasser. Så skulle søvnen indtages på en fornuftig rasteplads. Kents kone Helle havde til lejligheden foræret sin mand en GPS'er. Kent var meget orienteret omkring nymodens elektronik, så den blev installeret og programmeret, så den var klar på afrejsedagen.

Det gik over stok og sten. Grænsen til Tyskland blev forceret uden synlige toldere ellert paskontrol – takket være EU's forrykkelse af vore fælles grænser mod de fattige bærme fra Afrika, Asien med mere. Helle og Kent havde glædet sig til at rejse i EU uden pas. De huskede tydeligt EU-tilhængernes løfte om, at kravet om pas med de interne grænsers nedlæggelse var passé. Nogle uger inden afrejsen blev de fortalt noget andet:

- Passet er det eneste gyldige identifikation, fortalte vennerne. De havde således med nød og næppe nået en fornyelse, samt en økonomisk lussing i samme forbindelse på omkring 1.200 af den solide valuta: danske kroner. Den var af de samme unionsliderlige politikere jo bundet til EURO'en.

De krydsede ufortrødent grænsen vel vidende, at tolderne ikke længere stod i deres tidligere bure; men lå skjult i omegnen. Summa summarum: Der var ikke meget forandret.

Da Hamborg var passeret blev den første rasteplads udset som overnatningssted. Da aftensmåltidet var indtaget og betalt i dyre domme, var tiden inde til at "rigge" køjerne til. Der var i mellemtiden "landet" en personbil med to unge tyskere lige ved siden af. Det fik Helle og Kent til at mumle lidt sammen:

- Der har været talt så meget omvoldelige røverier på motorvejenes rastepladser. Tror du, at det her

er sikkert?

Med tyske gloser i baggrunden lagde de hovederne på puderne, men de tillod ikke søvnen at indfinde sig. Dertil var forsvarrets antenner kørt for meget i stilling. Sent ud på natten forsvandt sætningerne med de endeløse verber i enden; men blev så overtaget af en for søvnen endnu større fjende: Motorvejen bestod af betonplader, der med nattens lastbiler udviklede den monotone rytme: Gadagung – gadagung.

Det fortsatte natten igennem. I forvejen havde de ikke sovet for meget natten i forvejen på grund af forventningens glæde, så øjnene hang langt nede på kinderne næste morgen. De blev enige om, at det rette navn burde være *rasleplads*.

De fortsatte ufortrødent mod Amsterdam, hvor den nyhvervede GPS'er med stor succes ledte dem direkte til forudbestilte pensionat.

Trods et voldsomt søvnbehov skulle byen opleves. En cafe blev også indtaget. Den var hyggelig og særegen. Gæsterne var i hvert fald lidt specielle. Flere sad og hang, sløvt og med underkæben

lettere gabende. Det var først, da de forlod cafe'en, at de opdagede, at det var en hashcafe, de havde besøgt.

Fortrøstningsfuldt fandt de pensionatet med de altafgørende dejlige, bløde og trygge senge. De havde imidlertid ikke taget højde for storbyens særegne og specielt høje lyde, så næste morgen havde øjnene taget endnu et nyk ned mod mundvigene. Det forhindrede dem ikke i at forcere vejen til Calais og kanalen til Dover.

Herfra bestod exercisen i at holde bilen i venstre side af vejen. Til denne øvelse var GPS'en en ringe hjælp. Kent formåede at lægge 10 km. asfalt bag sig, før Helle beordrede: Stop. Den lokale kro lagde madrasser til en solid nattesøvn. Næste dag bestilte Helle en taxa, hvilken hun indtog, hvorefter Kent i passende tempo kunne følge efter tilbage til Dover. Således endte eventyret på den angelsaksiske ø. De kom helskindede hjem. GPS'er eller ej: fremtidige ferier foretages ikke med bil. *Reno*

Klaus Jensen: Præsentation

Jeg er født i 1962 i Randers og opvokset i et almennyttigt boligkompleks hvor mange af mændene, min far inklusiv, arbejdede på togfabrikken.

I min skoletid oplevede jeg at starte i en gammeldags kommuneskole med lokummer i gården. Med udgangen af femte klasse lukkede de skolen og samlede eleverne fra to skoler i en moderne etplans skole, hvor eleverne blev samlet i grupper med to årgange. Da jeg efter niende klasse var blevet skoletræt og ikke ville læse videre som mine forældre og lærere ønskede det, sagde min far til mig at eneste alternativ var teknisk skole som dengang havde EFG-basisår. Her havde jeg lyst til at blive mange forskellige ting, men endte med at blive murer fordi man på det tidspunkt gav garanti om læreplads indenfor murerfaget. Jeg afsluttede min uddannelse den første januar 1982 og har udøvet faget siden.

Da SID og KAD blev lagt sammen til 3F blev jeg spurgt om jeg ikke havde lyst til at stille op til Bygge Anlæg & GLS gruppens bestyrelse. Senere er jeg blevet valgt til næstformand i samme bestyrelse samtidig med jeg er medlem af murerklubben og afdelingsbestyrelsen. For at blive klædt på til bestyrelsesarbejdet tog jeg fra starten af grundkurserne i fagforeningens uddannelsessystem. Her var det jeg stiftede bekendtskab med Scharnberg som med digtet: *Det nye det sker...* satte gang tingene hos mig. Efterfølgende har jeg fundet stor inspiration i de samfundskurser som 3F har og ved især samspillet med de mange fagligt stærke tillidsfolk som har været mine medkursister.

Hvis jeg skal beskrive hvordan disse ting har påvirket mig, er jeg nødt til at gå tilbage til min barndom, hvor der jo var mange legekammerater i sådan et stort boligområde. De ting som man oplevede med mange forskellige familieforhold, hvor skæbner i bund og grund afhang af hvilken lejlighed man tilfældigvis blev født i, har været min sociale indgangsvinkel til den viden som disse kurser har budt på.

Selv om jeg stadig er meget faglig engageret så er åbenbaringen af hvor galt det i virkeligheden står til med den sociale ulighed i Danmark, noget der har såret mig meget. Det burde være enhver Danskers pligt at sætte sig ind i disse forhold således at vores regering ville føle sig presset til at have første prioritet med at løse disse problemer.

Skønt vi alle fødes lige

Digte af Klaus Jensen

Fadervor

Arbejderklasse som tror
på nedslidningen
erkend jeres skyld
i kapitalisternes tab
og forlad jer ikke i vrede
over finanskrisens uretfærdigheder
tro på den almægtige
og alle hans gerninger
til gavn for riget
og overklassen
Vi tror på statsministeren
samt hele regeringen
deres evne til at afskaffe
fattigdom og frygt
thi de har magten og æren
som vil give os det daglige
vand og brød
samt fast arbejde
ære være dem
der giver håb om
en lykkelig fremtid

Husk!

Skyld er
det arbejderens
bør føle
med kravet
om bedre
løn og arbejdsvilkår
mere velfærd
højere social sikkerhed

Uskyld er
når vi
taler om
kapitalisternes
penge

Mureren

En januar morgen med kulde og frost
er for en murersvend hverdags kost
når lyset det bryder den mørke nat
står han derude klar til at tage fat
skønt kulden går gennem marv og ben
han bøjer sin ryg efter de kolde sten

Trods klima og krise er han dog tro
mod folket som får sig et sted at bo
det giver stolthed og arbejdsglæde
han erfaring og kvalitet kan sprede
det er jo med dagens hårde tørt
at livet forsødes for kone og børn

Men begå sig alene er slet ikke rart
en arbejdsmand må der til fra en start
dog koster det at pleje en murersvend
med årene ser man dem begge syne hen
her kæmper de for bedre arbejdsvilkår
det har de gjort i mere end hundrede år.

Kære Tillidsmand

Det er mørkt og ganske tyst
Hovedet hviler ved konens bryst
Så med et en BOMBE springer
Den SATANS clockradio ringer
Mandag morgen op på job
Otte timer næsten uden stop
Efter middag er vi godt på vej
Nu kommer Mester hen til mig
Kære murersvend hør engang
Jeg vil tro din dag bliver lang
For at gøre mit mål forbi
Må du blive her til kl. 9
Straks tænker jeg på de små
Hente dem kan jeg SKU ikke nå
Nu bliver gode råd SKU dyre
Nægter jeg, lader han mig fyre
Tankerne går over min forstand
Jeg må bruge min tillidsmand
Han siger: Tag du den blot med ro
Jeg siger Mester et par ord eller to

Han ringer og giver mester besked
Overenskomsten § 12 et sted
Skønt at tonen den er slem
Får jeg lov til at tage hjem
Nu hen og hente mine børn
Og få afsluttet dagens tørt
Helt udbrændt og ganske tyst
Ligger jeg ved min konens bryst
Tak du kære tillidsvalgte
Fordi du kom da pligten kaldte

Mening

Der er kun en ting i livet
som jeg tager for givet
Det starter med et skrål
og slutter med et bål
Skønt vi alle fødes lige
nogle af os må dog vige
For at kapitalens job
slide kan på vores krop
End ikke vor demokrati
kan gøre mennesker fri
Hvad end der bliver sagt
er penge lig med magt

Ned op ud og ind

Hvis nu ned
det var op
og så op
det var ned
samtidig
med at ud
det var ind
og så ind
det var ud
ville man da
se de fattige
være oppe
inde i varmen
mens de rige
de var nede
ude i kulden

Hr. og Fru Danmark!

Hvem sidder der og venter
Den hele lange nat
Det er så men hr Danmark
Som jo betaler skat
Han sad ved flimmerkassen
Hvor lyden var lidt høj
Da pludselig han hørte
Fra køknet noget støj

Han rejste sig fra stolen
Og ilede derud
Der synet som han mødte
Det gav ham gåsehud
Det var såmæn fru Danmark
Som måske var lidt svag
Men ingen havde troet
At hun fik hjerteslag

Hvad gjorde nu hr Danmark
Gik han mon bare kold
Han skyndte sig at ringe
Til hundrede og tolv
Der var en venlig dame
Som loved' helt bestemt
At sende ambulancen
Det lød jo meget nemt

Nu skulle han blot vente
Til ambulancen kom
Det føltes tem'lig længe
Var den mon ikke tom
Så ring'ed det på døren
Vidst længe efter tolv
Da Falck folkene ankom
Fru Danmark hun var kold

Her ser vi så hr Danmark
Alene i sit hjem
Hvad skal han dog med penge
Når hjælpen ej når frem
Vi ved jo det kan ramme
Når alle stemmer med
På dem som vil befale
At skatten den skal ned

Med tak til Jeppe Aakjær
og Jens Vejmand

En forudsigelig Højesteretsdom om Danmarks deltagelse i den ulovlige krig mod Irak

Af Frank Johannesen

Frank Johannesen var en af de 25 sagsøgere i sagen mod regeringen for grundlovsbrud, da Anders Fogh sendte Danmark i krig mod Irak. Blandt sagsøgerne var også Johann Kirkmand, hvis søn Bjarke Kirkmand var soldat og blev dræbt i krigen

Højesteret afsagde sin forudsigelige dom onsdag den 17. marts, der i alle henseender frikender regeringen og legitimerer at Danmark

kan deltage i ulovlige krige i strid med FN-pagten og dermed grundloven. FN-pagten fastslår nemlig et generelt forbud mod magtanvendelse mellem stater. Undtaget fra forbuddet er alene selvforsvar eller en beslutning fra FNs sikkerhedsråd og ingen af betingelserne var opfyldt i forbindelse med angrebet på Irak.

Sagen havde 25 sagsøgere og startede helt tilbage i 2005 ved Østre Landsret. Landsretten afviste sagsøgerne på grund af såkaldt manglende "søgsmålskompetence" i foråret 2007, hvorfor sagen blev anket til Højesteret. Sagsøgerne startede med advokaterne Christian Harlang og Bjørn Elmquist, men Grundlovskomiteen valgte på grund af utilfredshed med Christian Harlang en ny advokat Christian Dahlsager, der procederede ved Højesteret for Grundlovskomiteens 9 sagsøgere. Ud over at advokatskiftet skabte et noget mudret billede af sagsførelsen, har det ikke haft nogen som helst indflydelse på domsresultatet.

At Højesteret har holdt hånden over tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen er i historisk henseende ikke noget specielt.

Første grundlovsbrud i forbindelse med "kommunistloven" under besættelsen

For det første alvorlige grundlovsbrud skete nemlig under besættelsen i juni 1941, hvor en enig rigsdag bestående af de borgerlige partier og Socialdemokratiet, men uden de forinden fængslede kommunistiske rigsdagsmedlemmer, vedtog "kommunistloven", der gjorde kommunisterne fredløse med massearrestationer til følge. Højesteret var efterfølgende yderst behjælpelig med systematisk at gøre det ulovlige lovligt.

Forfatteren Hans Scherfig har i sin bog "Frydenholm" fuldstændig utilsløret beskrevet hvad, det drejer sig om og jeg citerer fra s. 302: "Jeg troede også på Højesteret, sagde overlærer Magnusen. Vi burde have tænkt os bedre om. ---Hvad loven siger er uvæsentligt. Statsmagtens lovbrud bliver lovligt, når Højesteret godkender det. I denne specielle situation må det være dommerens opgave at gøre det ulovlige lovligt."

Kommunisten Børge Houmann og medlem af Frihedsrådet har i sin bog "Kommunist under besættelsen" beskrevet grundlovsbruddet lige så skarpt og jeg citerer fra side 16: "Forfatteren Hans Kirk var blandt de mange, som blev arresteret den 22. juni 1941 og ført til koncentrationslejren Horserød. Herfra skrev han til sin gamle skolekammerat, den socialdemokratiske folketingsmand Hartvig Frisch: 'Den nytte gør koncentrationslejren dog i hvert fald, at man, hvis man ikke går moralsk i stykker, kommer ud af den som en bedre og mere konsekvent marxist. Men det kan gøre ondt at få de demokratiske mælketænder trukket ud' Men ud kom de! Dansk demokrati krakelerede den 22. juni 1941. Grundloven fik en ordentlig en på sinkadusen. Den lå i sit sølvskrin på Christiansborg, og så yndig så den ud, den blev besunget af alle, som havde en myndighed at udøve i de dage. Den blev beundret af måben-

de tusinder af langnæsedede skolebørn. Men da den i praksis skulle stå sin prøve, viste den sig at være gjort af samme stof som kejserens nye klæder i H. C. Andersens eventyr."

Myten om domstolenes uafhængighed

Hvem er det, der har opfundet myten om de borgerlige domstoles retfærdighed og at Højesteret altid vil respektere grundloven? Mon ikke det er borger-skabet selv, der fører ideologisk krig mod arbejderklassen og via sine partier og massemedier idylliserer og opretholder fiktionen om de fundamentale grundlovsbestemmelser og de lovfæstede borgerlige rettigheder.

Alt for mange af mine medsagsøgere har haft tillid til grundlovens beskyttende magt og på dommernes retskaffenhed, uafhængighed og agtværdighed. Men det er fordi de tror, at domstolene er neutrale og frit hængende uafhængige af klasseinteresser. De enkelte højesteretsdommere kan da være udmærkede mennesker, men de ved så sandelig også, hvilke interesser de skal varetage.

Jeg har ihvertfald fået bekræftet min marxistiske børnelærdom om, at statsmagten er den kapitalistiske stats magtapparat mod arbejderklassen. Og som et af de vigtigste statsorganer har Højesteret som klassedomstol naturligvis den samme opgave. Specielt i krigs- og krisetider, hvor kapitalismen kæmper mod opløsning og død, har alle statsinstitutionerne en tendens til, specielt i politisk betonedede sager, at smelte fuldstændig sammen, således at grundlovens forudsatte tredeling af den lovgivende, udøvende og dømmende magt bliver en fuldstændig illusion.

Modvægten skulle være den folkelige opinion imod krigen, men den er svag, og når de toneangivende medier med DR og TV2 i spidsen enten har været tavse eller i det store hele været mikrofonholdere for regeringen, og når dertil lægges den meget tamme parla-

mentariske opposition har det været helt naturligt for Højesteret at holde hånden over tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen og optræde som et ekspeditionskontor for regeringen og dens støtteparti Dansk Folkeparti.

Højesterets dom, terrorlove og vejen til politistaten

Vi har ikke alene fået nægtet vores ret til at føre sagen mod Anders Fogh Rasmussen, for Højesteret har samtidig med afvisningen taget stilling til det materielle i sagen ved at anføre i dommen, *"at der ikke foreligger nogen uklarhed om forståelsen af grundlovens § 19, stk. 2, i overensstemmelse med ordlyden som en procedureregel, der regulerer forholdet mellem regering og folketing. En forståelse som hævdet af appellerterne ville indebære, at Danmark i 1953 skulle have overladt det til FN's Sikkerhedsråd – med vetoret for de permanente medlemmer – at afgøre, om Danmark uden for folkeretligt anerkendte situationer ville kunne anvende militære magtmidler. En sådan forståelse ville også stride mod en grundlæggende ordening i dansk ret af forholdet mellem national ret og international ret, hvorefter folkeretten ikke har grundlovskraft"* (min understregning).

Med andre ord - nu har regeringen Højesterets ord for, at Danmark ikke er bundet af FN-pagten og folkeretten. Grundlovsbruddet er gjort lovligt.

Allerede ved grundlovssagens start i 2005 fremhævede jeg i min artikel "Ulovlige krige", at hvis vi taber sagen, vil Danmark ikke længere være forpligtet af det kollektive sikkerhedssystem, som er grundlaget for FN-pagten. Herefter vil alene jungleloven regere, hvor Danmark sammen med stormagter kan deltage i ulovlige NATO-aktioner under de smukke benævnelser "humanitære interventioner" eller "forebyggende krige", som dække for at varetage imperialismens interesser.

Alt i alt har Danmark specielt under Anders Fogh Rasmussens regimente fra 2001 ændret sig fra at være et "lille smørhul" med en vis international anseelse til en aggressiv krigernation, der på godt 10 år har deltaget i 3 ulovlige krige - først mod det tidligere Jugoslavien i 1999, så mod Afghanistan fra 2002 og

endelig imod Irak fra 2003-2007 - alle tre krige i tæt alliance med den amerikansk-britiske imperialisme.

Under krig og kapitalistisk krise svækkes som sagt det borgerlige demokrati. Derfor har vi også i kølvandet på Bush's "krig mod terror" fået de uhyrlige terrorlove i 2002 og stramningen i 2006 med al dens overvågning, registrering, aflytning og begrænsning af de grundlovssikrede rettigheder som ytrings-, forsamlings- og demonstrationsfrihed. Herom påpegede venstrefolkene Britta Schall Holberg og Birthe Rønn Hornbech ved den sidste stramning i 2006, at de i Folketinget ville stemme imod, fordi en vedtagelse ville betyde, at Danmark bevægede sig hen mod en politistat. Loven blev vedtaget og afmonteringen af de sidste rester af det borgerlige demokrati kunne forsætte med en faretruende udvikling mod en fuldbyrdet politistat.

Højesteretsdommen må betragtes som endnu et led i den kæde af eksempler på indskrænkning af demokratiet, der begrænser eller kriminaliserer reel opposition til regeringen. Jeg skal specielt nævne fængselsdommene mod Fighters+Lovers og foreningen Oprørs talsmand Patrick Mac Manus, der har gjort det ulovligt at støtte befrielsesbevægelser som FARC og PFLP, fængslingerne af de aktive unge i forbindelse med rydningen af Ungdomshuset, tuneserloven og masseanholdelserne af demonstranter ved klimatopmødet, der eliminerede demonstrationsfriheden.

Foragt for retten er tiltrængt

Derfor var det beskæmmende at høre advokat Christian Dahlagers rosenrøde udtalelser til pressen efter domsafsigelsen. Han udtalte, at det er forståeligt, at Højesteret er tilbageholdende i sager med politisk islæt, således som også kammeradvokaten har plæderet. Endvidere, at Højesteret har lavet en grundig vurdering af sagen, der tages til efterretning, men han ville godt have haft en blødere landing, men på den anden side

er det måske meget sundt, at dommerne var enige.

Det er også helt malplaceret at vise Højesteret respekt, når man tager i betragtning, hvad den ulovlige angrebskrig har medført: over 1 mio. dræbte irakere, 5 mio. internt og eksternt fordrevne flygtninge, flere hundrede dræbte akademikere og læger, en fuldstændig ødelagt infrastruktur, den kulturelle destruktion osv. Læs selv videre på den glimrende hjemmeside Brusseltribunal.org.

Så havde det været mere betimeligt at optræde ligesom landsretssagfører Carl Madsen i forfatteren Dan Turélls historie "Til minde om Carl Madsen" Jeg citerer sidste afsnit af historien:

"Landsretssagfører Carl Madsen fik flere irettesættelser for "foragt for retten" og hold kæft hvor var det et godt show han lavede. Hold kæft mand hvor han kørte det godt. Det var fuldstændig rigtigt det han gjorde, han udstrålede simpelt hen "foragt for retten", og der er intet "retten" trænger så meget til som dyb dyb foragt." Ja, og det gælder i aller højeste grad også Højesteret.

Juridiske og politiske tiltag i forbindelse med Irak-krigen

Sagsøgerne vil nu overveje sammen med deres advokater, om man skal klage til Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Det kan man gøre på baggrund af artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retfærdig rettergang.

De politiske og juridiske efterdønninger af den ulovlige krig er mange.

Efter at Europarådet erklærede krigen ulovlig har Tysklands forfatningsdomstol i 2005 voteret, at krigen var i strid med FN's charter. Det samme har alle førende folkeretsexperts udtalt..

Jura-professor Preben Stuer Lauridssens har efter domsafsigelsen i Højesteret foreslået, at der også i Danmark bør oprettes en forfatningsdomstol. Det er en overvejelse værd og der er ingen tvivl om, at højesteretsdommen vil indgå i en debat herom, hvilket kan være med til at styrke den folkelige opinion imod yderligere grundlovsbrud.

Den britiske Chilcot-undersøgelse, der forventes at vare hele 2010 har indtil videre været skuffende, idet den ikke har medvirket til at klarlægge Tony Blairs ansvar i forhold til den ulovlige krig, men mere har været et skuespil til

ære for den britiske opinion.

Anderledes lodig er den hollandske David-kommission med juridiske eksperter, der i en afsluttende rapport den 12. januar 2010 har fastslået, at krigen manglede det fornødne FN-mandat og at hensynet til Hollands alliance med USA og Storbritannien overskyggede hensynet til krigens lovlighed.

I kølvandet på Davids-rapporten har en lang række topjurister med jura-professorerne Ole Espersen (tidligere Justitsminister), Jens Elo Rytter og Jens Vedsted-Hansen i spidsen opfordret til, at regeringen iværksætter en uvildig

undersøgelse, hvilket den selvfølgelig hele tiden har nægtet.

I forbindelse med et kommende regeringsskifte vil det derfor være afgørende at holde den nye regering fast på, at denne undersøgelse gennemføres, således at den nuværende generalsekretær for NATO Anders Fogh Rasmussen kan få sin velfortjente straf for krigsforbrydelserne, først via en Rigsretssag og dernæst sammen med Bush og Blair m.fl. ved den internationale straffedomstol i Haag.

Den 27. marts 2010

Hvem kontrollerer Marjah nu?

Udtalelse fra Det Islamiske Emiratom Afghanistan (Taliban), 22. marts 2010

I Allahs, den Nådiges og Barmhjertiges navn.

Marjah var den første prøve for Obamas nye militære strategi i Afghanistan. Siden den 13. februar, hvor aggressor-konkationen og amerikanske tropper iværksatte Operation Mushtarak imod Marjah, er der ikke gået én dag eller nat, uden at mujahedinerne har påført fjenden store tab. Hvert døgn mister fjenden i gennemsnit mellem tre og ti kampvogne og pansrede køretøjer. Dusinvis af soldater dræbes dagligt af vejsidebomber og i væbnede sammenstød. General Azimi, en talsmand for marionetregimets forsvarsministerium i Kabul, indrømmer, at de i Marjah dagligt oplever tre-fire angreb fra mujahedinerne. Fjenden er stuvet sammen i en regeringsbygning i centrum af byen. Han har kun autoritet der. Vestlige medier har selv erkendt, at mujahedinerne kontrollerer Marjah om natten. Alle, også operatørerne af mobiltårnene, er nødt til at adlyde mujahedinerne.

De sidste otte år har magthaverne i Det Hvide Hus propaganderet, at Taliban var et fremmed element i Afghanistan, der ikke havde nogen rødder i folket. Men nu er de kommet frem til, at Taliban er en integreret del af det afghanske samfund og ikke kan isoleres. Richard Holbrooke, USA's udsending til Afghanistan og Pakistan, har indrømmet, at der i hver eneste afghanske familie findes en talibaner. Det er en kendsgerning. Taliban – eller med andre ord

mujahedinerne – har dybe rødder i det afghanske samfund. Talibanerne repræsenterer folkets ønsker og er beskyttere

DOKUMENTATION

af dets religiøse og nationale værdier. Det er grunden til, at fjenden ikke har været i stand til at overvinde mujahedinerne trods sine enorme militære forberedelser og operationer, som i omfang er uden fortilfælde siden Anden Verdenskrig. Marjah er et godt eksempel på invasorerens manglende evne til at nå deres kolonialistiske mål på grund af folkets hårdnakkede modstand.

Ironisk nok agerer Washington som et ondt imperium under påskud af at bekæmpe terrorisme. Hundrevis af børn er i pashtotalende områder blevet født med deformiteter på grund af de amerikanske invasionsstyrkers brug af forarmet uran. De foretager natlige angreb på huse; sprænger indgangsporte til boliger og skyder helt vilkårligt, hvilket ofte resulterer i drab på uskyldige indbyggere på landet.

Vi har mange eksempler på dette i alle dele af landet. For nylig blev tre kvinder dræbt nær Gardez, provinshovedstaden i Paktya-provinsen, hvor de afskyelige Blackwater-agenter med støtte fra specialstyrker gik til angreb på et hus. Man var i færd med at navngive et barn, da de brutale agenter trængte ind i huset. Siden den 13. februar, hvor fjenden ind-

ledte angrebet på Marjah, er 36 civile blevet dræbt som følge af fjendens bombardementer, missilangreb og natlige razziaer. Mere end 40 civile er blevet såret, og hundredvis af huse er blevet ødelagt af fjenden. Men fjendens brutalitet og terror mod befolkningen har ikke givet noget resultat på jorden. Marjah er stadig i mujahedinernes hænder. Fjenden er belejret og trængt sammen i nogle offentlige bygninger i hjertet af byen.

Fjenden har udnævnt en tysk-afghansk statsborger, Abdul Zahir, til guvernør i Marjah. Han har ikke haft nogen forbindelse til byen de sidste ti år og er ikke i stand til at opfatte dens behov. Han opfylder snarere invasorerens krav frem for almindelige afghaneres.

Så længe invasorerne ikke accepterer det afghanske folks krav, det vil sige Afghanistans uafhængighed, etablering af en islamisk regering og genopbygning og udvikling af landet med deltagelse fra alle afghanere, vil fjenden aldrig kunne sove roligt. Militære opgør og operationer vil ikke kunne købe ham fred. Virkeliggørelsen af det afghanske folks værdier og naturlige rettigheder er den vej, der fører til en fredelig løsning på problemet. Men ironisk nok findes disse grundlæggende principper ikke i bøgerne hos kolonialismen og imperialismen, der har besat Afghanistan.

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Afghanistan Blog

Anders Fogh, missilskjoldet og atomvåbnene

USA's og NATO's 'strategiske koncept': Global krig

Af Rick Rozoff

Krigsforbryder, krigsløgner og krigsmager er blot nogle af de betegnelser, der kan hæftes på NATO's danske generalsekretær, der fortsætter med at gøre verden, Danmark, Norden og Østersø-regionen mere usikker

Den civile chef for verdens eneste - og historiens første selvudnævnte globale militærblok - har haft en travl tid.

NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen forelæste i Washington DC den 23. februar om militæralliancens ny strategiske tænkning i det 21. århundrede sammen med den amerikanske forsvarsminister Robert Gates, udenrigsminister Hillary Clinton, hendes forgænger, den to gange fjernede Madeleine Albright og den nationale sikkerhedsrådgiver James Jones, en tdl. general i marinekorpset og NATO-øverstkommanderende.

På seminaret og den efterfølgende aften på Georgetown Universitetet i samme by, der uden tvivl er NATO's reelle hovedstad, slog Fogh på velkendte temaer: Han fokuserede på behovet for at vinde i Afghanistan, NATO's første landbaserede krig og første væbnede konflikt uden for Europa. Han roste arbejdet på blokkens nye cyberkrigscenter i Estland, der angiveligt skal beskytte de forholdsvis nye medlemmer mod angreb, der måtte komme fra Rusland. Og han pegede på nøje granskning af Iran og Nordkorea

Han talte også om at "udvide vores partnerskab med lande over hele verden" og bekræftede, at "NATO er en permanent alliance".

Blokkens leder annoncerede skabelsen af "en ny afdeling i NATO's hovedkvarter, der skal tage sig af nye trusler og udfordringer".

Siden da har Anders Fogh Rasmussen besøgt Jordan, Bahrain, Finland, Tjekkiet og Polen for at sætte gang i

udbredelsen af verdensomspændende militære partnerskaber, rekrutteringen af flere tropper og mere udstyr til krigen i Afghanistan, og til udbredelsen af et kommende globalt missilsystem indenfor rammerne af NATO's videre omdannelse til en international militærstyrke til sikkerhed og hurtig udrykning. Med Foghs ord skal alliancen foruden at være verdens eneste permanente militære alliance også blive et globalt sikkerhedsforum.

Det 'nye strategiske koncept'

Mødet om det 'Strategiske koncept', der blev holdt i Finland 4. marts med den finske og svenske udenrigsminister, Alexander Stubb og Carl Bildt, og den finske forsvarsminister – det første formelle møde om det strategiske koncept holdt i et ikke-medlemsland – fokuserede på de to nordiske landes voksende rolle i Afghanistan og det, der betegnedes som EU-NATO samarbejde og nordisk samarbejde.

Med hensyn til mulige trusler, som i den nuværende kontekst kun kan være en hentydning til Finlands nabo Rusland, siger Fogh, at det ikke længere er nok "at opstille soldater, tanks og militært udstyr langs grænsen". I stedet må blokkens medlemmer "virkeligt rette sig mod roden til truslerne, og det kan meget vel være cyberspace", da fjenden synes at overalt i cyberspace".

Han gentog også det ønske, han fremsatte på sikkerhedskonferencen i München den 7. februar, at NATO påtager sig funktionen som et globalt sikkerhedsforum.

Dagen før pegede Fogh på karakteren af denne opgave ved at henvise til den i øjeblikket længste og største krig i verden: "Afghanistan vil tjene som en prototype for fremtidigt civilt og militært samarbejde om at løse kriser i andre svage eller uheldige nationer", som det blev gengivet af et større amerikansk nyhedsagentur.

Den 5. marts mødtes han med den tjekiske stats-, forsvars- og udenrigsminister i Prag, hvor de fire "diskuterede missilforsvar, som generalsekre-

tæren betragtede som en vigtig del af at sikre det Euro-Atlantiske fællesskab mod trusler fra missiler" samt øgede bidrag til den afghanske krig.

Rasmussens besøg i Jordan den 7. marts var delvist beregnet til at konsolidere NATO's Middelhavsdialog- Partnerskab med værtsnationen, Ægypten, Israel, Marokko, Mauretanien, Tunesien og Algeriet. Hans tur til Bahrain dagen havde som mål at styrke båndene i Istanbul Samarbejdsinitiativet med Golf-samarbejdsråds- staterne Bahrain, Kuwait, Oman, Qatar, Saudi Arabien og De Forenede Arabiske Emirater for at fremme NATO's planer i Afghanistan og Aden-Bugten og dets anti-iraniske dagsorden. Hans kongelige højhed prins Hamad bin Isa Al Khalafi "blev orienteret om NATO's opfattelse af Golfens og andre internationale sikkerhedsforhold og blev inviteret til at besøge NATO's hovedkvarter...".

Den 12. marts ankom generalsekretæren til Warszawa for at deltage i NATO-konferencen 'Det Nye Strategiske Koncept: Globale, transatlantiske og regionale udfordringer og opgaver, som fandt sted på landets kongeslot og var organiseret af Warszawa Centret For Internationale Forbindelser og det polske forsvarsministerium.

I sin tale gentog han det nye standardkrav om, at NATO kombinerer de såkaldte kollektive forsvarsforpligtigelser for medlemmerne i artikel 5 - i Polens tilfælde kan det kun være en reference til Rusland - med udrykningsstyrker udenfor NATO's selvdefinerede ansvarsområde, som eksemplificeret af de nylige krige og andre væbnede missioner på Balkan, i Afghanistan, Aden Bugten, Afrikas Horn, Middelhavet og Sudans Darfur-region.

Rasmussen og atomafskrækkelsen

Fogh begrænsede ikke denne rolle til brug af konventionelle våben.

"NATO's hovedopgave var, er og vedbliver at være forsvaret af vores territorium og befolkninger. Men vi er

nødt til på samme tid at se nøje på, hvad afskrækkelse betyder i det 21. århundrede. Hvis vores afskrækkelse stadig skal være troværdig, mener jeg bestemt, at det fortsat må baseres på en blanding af konventionel og atomar styrker. Og vores nye Strategiske Koncept må bekræfte dette."

Som 'opvarmning' havde han dagen før talt til Det transatlantiske Forum 2010 på Warszawas Universitet og tidligere den 12. mødtes han med personale og studerende på Warszawa Universitets Institut for Internationale Forbindelser og Institutet for Strategiske studier i Krakow.

I sin omtale af Foghs stilling med hensyn til brug af atomvåben under opholdet i den polske hovedstad, citerede Radio Free Europe/Radio Liberty ham for at advokere: "at atomvåben fortsat er nødvendige af afskrækkelses grunde", og Deutsche Presseagentur citerede ham for følgende:

"Atomvåben vil vedblive med at være et vigtigt element i en troværdig afskrækkelse fremover. En verden uden atomvåben vil være vidunderlig, men så længe stater og ikke-statslige strukturer findes, hvis mål er at anskaffe sig atomvåben, så må vi også fastholde vores atomare kapacitet".

Ni dage tidligere havde Fogh talt for samme holdning, da han annoncerede, at "den vestlige militære alliance vil diskutere blokkens atompolitik i Estland næste måned". I et svar på en nylig opfordring fra udenrigsministrene i Belgien, Tyskland, Luxembourg, Holland og Norge om at drøfte udstationeringen af de mellem 230-350 amerikanske sprænghoveder på flybaser i Europa udtalte NATO-chefen, at alliancen "må afbalancere ønsket om at fjerne gamle våben med behovet for strategisk atom afskrækkelse".

"Der er mange atomvåben i verden og der er et antal lande, der enten har dem, ønsker at få dem eller hurtigt kunne få dem, hvis de beslutter, at de har brug for dem. Sådan er det bare. Derfor må hvad vi gør for at støtte våbenkontrol og nedrustning, afbalanceres med afskrækkelse".

Missilskjold og cybersikkerhed

I hovedtalen i Polen betonedede han, at "det Nye Strategiske Koncept også vil være nødt til at afspejle behovet for at afspejle, at betydningen af territorialt forsvar skifter" og at en anden "udfordring vi må tackle kontant fremover er cybersikkerhed".

Som en understregning af de tidligere fremførte krav i Tjekkiet tilføjede han: "Vi skal udvikle et effektivt missilforsvar. I de kommende år vil vi sandsynligvis stå overfor mange flere lande - og måske også nogle ikke-statslige aktører

- som er bevæbnet med langtrækkende missiler og atomarsenaler. Derfor mener jeg, at NATO's afskrækkelsesscenario bør rumme et missilforsvar."

"Det er derfor, at afskrækkelse og forsvar må gå side ved side. Og det er derfor, at vi har en forpligtigelse til at se på mulighederne for missilforsvar".

To dage før udstedte den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov endnu en advarsel imod USA's opstilling af opsnappingsmissiler nær hans lands grænser - inklusive de i Polen planlagte - og udtalte: "Rusland kan ikke tillade de amerikanske planer om at opstille elementer af dets missilsystem i Europa, der truer effektiviteten af vores atomafskrækkelse. Militære eksperter udtaler, at det planlagte missilsystem kan være i stand til at ramme Ruslands ballistiske missiler indenfor de næste 10 år".

Med hensyn til påskuddene for, at Washington og NATO er ved at opstille missilskjoldinstallationer for at omringe Ruslands vestlige flanke, sagde Lavrov: "Det er tydeligt, at Iran for tiden ikke udgør nogen trussel mod USA og de europæiske lande... I øjeblikket har Iran ingen missiler, der er i stand til at ramme Europa og da slet ikke USA, og man vil ikke være i stand til at udvikle sådanne våben inden for en overskuelig fremtid".

Europa som base for global udrykning

I Warszawa kom Fogh også ind på udrykningskorpset NATO's globale

karakter i det 21. århundrede: "Vi har brug for mere fleksible, mobile og indsatsberedte væbnede styrker. Hvis vort militær er stationært, hvis vore væbnede styrker ikke kan flyttes på tværs af grænserne for de enkelte medlemslande, vil forsvaret af allieret territorium ikke blive effektivt".

Han foreslog "et gennemgribende eftersyn af vores militære kommandostruktur, for at gøre den mere effektiv og indsatsberedt. I dag er NATO engageret i Afghanistan, på Balkan, i Middelhavet, og ud for Afrikas Horn. Det brede spektrum af missioner og operationer er kun naturligt. Dagens farer og trusler er i stigende grad global i sin karakter, og vores alliance må afspejle dette faktum".

I sin tale på kongeslottet i Warszawa brugte Fogh to gange en variation over et slagord, der først blev introduceret af Præsident George H. W. Bush i 1989: "Et helt Europa, frit og fredeligt."

Europa, der er helt, men ikke nødvendigvis frit og på ingen måde fredeligt uden for sine grænser, skal fortsat være NATO's og USA's base for militære interventioner over en stor del af verden.

"Vores første forsvars linje må være at fuldende konsolideringen af Europa som et kontinent, der er helt, frit og i fred. Hvad indebærer en sådan konsolidering af Europa? Det betyder for eksempel, at NATO's Åben dør-politik må fortsætte". Rasmussen talte aktuelt om kandidatnationerne til optagelse i NATO på Balkan og i det tidligere Sovjetunionen.

Specielt i forbindelse med Afghanistan-krigen "skal NATO og EU samarbejde og koordinere bedre".

"NATO hovedkvarter må blive mindre bureaukratisk og et mere strømlinet operationelt hovedkvarter, hvor stab og ressourcer omstruktureres til at tjene alliansens nye prioriteter, og ikke forældede og nedarvede aktiviteter og snævre nationale interesser".

I relation til, hvor den reelle 'første forsvarslinje' skal ligge, tilføjede Fogh med reference til sidste års hviderussiske og russiske militærøvelse nær Polens grænser: "Hvis vort militær er stationært, hvis vi ikke kan flytte vores væbnede styrker over ethvert medlemslands grænser, vil forsvaret af allieret territorium ikke være effektivt... Vi

Protest i Polen mod Missilskjoldet.

NATO's ny strategi

mener, at Rusland udsender den forkerte slags signaler ved at gennemføre militære øvelser, hvor der trænes i invasionen af et mindre NATO-medlem”.

Rusland er jo større end Polen, men Polens befolkning er fire gange større end Hvideruslands, og Polen er et medlem af - og i realiteten en meget vigtig forpost - for global militærblok under amerikansk ledelse.

Om Ruslands nye militærstrategi, som præciserer, at NATO's udvidelse langs de russiske grænser og udstationeringen af amerikanske missiler i nabolandene anses som hovedtruslen for den nationale sikkerhed, erklærede NATO-chefen endvidere, at ”Ruslands ny militærdoktrin ikke afspejler den virkelige verden”.

NATO har udvidet sine militære partnerskaber tværs over næsten hele Europa, Mellemøsten, Afrika, Kaukasus, Central-, Syd- og Østasien og Stillehavet, men på trods af Foghs påstand om, at Rusland har en ”meget forældet opfattelse af NATO's rolle og natur”, kunne en tidsrejsende fra det forrige århundrede blive tilgivet for at tro, at det eneste, der er forandret i forhold til Post-Sovjet, er NATO's skamløse trang til at omringe det.

Da han havde holdt sin tale på Strategisk Koncept-seminariet, lod Fogh handling følge på ordene og ”rejste fra Warszawa til Bydgoszcz for at besøge Joint Forces Training Centre (JFTC), en del af NATO's Allied Command Transformation (ATC's) militærstyrke. JFTC forbereder officerer til udstationering i Den Internationale Sikkerheds- og Bistands Styrke i Afghanistan”.

Han talte til ledende officerer fra Allied Command Transformation, med hovedkvarter i Norfolk, Virginia, og inspicerede derefter soldater fra NATO's Tredje Signalbataljon, der var udstationeret der.

Tre dage tidligere talte den øverstkommanderende for NATO-styrkerne i Europa, admiral James Stavridis, i den amerikanske senatskomité for militære anliggender og kom i bemærkelsesværdig grad hans civile kollegas kommentarer i Polen i forkøbet.

”Stavridis bemærkede, at 100.000 NATO soldater er involveret i udryknings-operationer på tre kontinenter, bl.a. i Afghanistan, ud for den afrikan-

ske kyst og på Balkan.”

Stavridis kaldte den nye, gradvise indførelse af det europæiske missilforsvar ’rettidig og fleksibel’ og sagde, at den vil give ’kapacitet til at optrappe og være tilpasningsdygtige, i takt med at Irans evne til at bruge ballistiske missiler øges”. Dagen efter gendrev den russiske udenrigsminister Lavrov med styrke den undskyldning, Stavridis greb til for at retfærdiggøre USA's og NATO's opstilling af missilskjold, som tidligere nævnt.

”Admiralen sagde, at han har stor tillid til første fase i programmet, som er hav-baseret med Aegis våben-systemet og ’rimelig tillid’ til anden fase, som er kyst-baseret”.

Han havde også en parallel til Foghs påstande om, at ”karakteren af det 21. århundredes trusler vil kræve mere end at vi blot bliver siddende tilbagelænet bag vore grænser”, og at ”blandt de vigtigste anliggender, som påvirker både den militære og civile verden... er cyber-sikkerhed”.

Østersøen som opmarchområde for USA og NATO

Både de skibs- og landbaserede Standard Missil-3 opstillinger, som Stavridis hentydede til, vil blandt andet blive centreret i Østersøen og næsten sikkert på polsk jord. I næste måned vil USA påbegynde aktiveringen af et Patriot Advanced Capability-3 nær Østersøbyen Morag, godt 50 km fra den russiske græns, og placere 100 soldater der, de første amerikanske soldater, der nogen sinde udstationeres i Polen, og de første udenlandske soldater i en generation.

”Missilbatteriet vil blive udstyret med elementer, der sikrer, at det kan integreres i det polske forsvarssystem”.

Tidligere på måneden afslørede en polsk avis, at de amerikanske missilplaner i Polen er langt mere ambitiøse end blot opbygning af Patriot og Standard Missil-3 batterier:

”USA er også interesseret i at bygge længere rækkende missil-siloer nær Polen-Kaliningrad grænsen. Disse vil være i stand at nedskyde missiler så langt som 5.500 km væk...”.

Den 4. marts begyndte 400 polske soldater og ”snesevis af amerikanske

soldater militærøvelser ved Træningscentret for fredsbevarende styrker i Kielce i det sydøstlige Polen.

17.-20. marts gennemfører NATO lufttrums øvelser over Østersø-regionen for at ”demonstrere NATO's solidaritet og forpligtigelse over for dets medlemslande i det baltiske område” og for at ”vise solidaritet med tidligere sovjetrepublikker, der er nervøse for Rusland”. Polske, litauiske og franske krigsfly vil deltage sammen med fly fra amerikanske hangarskibe.

NATO's Joint Force Training Center i Bydgoszcz i det nordlige Polen, som Ander Fogh Rasmussen rejste til 12. marts ”optrænede 2186 stykker personel fra 32 allierede og Partnerskab for fred-nationer forud for udstationeringen til Afghanistan hos ISAF (International Sikkerheds Assistance Styrker) gennem 11 træningsforløb. Øvelsesåret 2010 vil se en stigning af det totale antal af personel, der uddannes på Joint Force Training Center.

Det har en stab på 84 personer fra 18 medlemslande bestående af officerer, officerer uden portefølje og civile i NATO. ”Imidlertid vil organisationens autoriserede styrke vokse til 105”.

Mens NATO-generalsekretæren var i Warszawa, talte den polske forsvarsminister Bogdan Klich ved samme konference, *timet* til at falde sammen med 11-års-dagen for Polens fulde optagelse i NATO, hvor han slog til lyd for, at NATO's ny Strategiske Koncept bereder sig på ”de værste mulige scenarier”, selv hvis sådanne scenarier ”ikke er alt for sandsynlige”.

Klich sagde også, at ønskede ”at tiltrække NATO-infrastruktur til Polen”, og at ”han er parat til at organisere en øvelse, der involverer hurtige udrykningsstyrker fra NATO i Polen i år 2013”.

Polen og dets baltiske naboer repræsenterer det punkt, hvor NATO's dobbelte strategiske formål - ”at forsvare Europa, helt og frit”, indbefattet med atomvåben, og en udvidelse, ”der er af stadig mere global karakter”, mødes.

Oversat af Stop Terrorkrigen efter Global Research. Mellemovekskrifter tilføjet og noter udeladt.

Nekrolog: Rød Ungdom

Af Troels Riis Larsen

Rød Ungdom kørte rigtig godt, men mistede orienteringen

I marts 2010 erklærede Rød Ungdom at organisationen havde nedlagt sig selv, som landsorganisation. Kun en enkelt afdeling i Aalborg, der har eksisteret siden 1996 holder ved og holder fast i navnet – men som landsorganisation er Rød Ungdom nu definitivt slut med at markere sig.

Murens fald betød store omvæltninger i det politiske landskab. De største omvæltninger var nok at al snak om socialisme, revolution og troen på mennesket som grundpillen i fremtidens samfund med et slag blev fejlet til side til fordel for markeds kræfterne og fortællingen om at historien har fundet sin afslutning med det liberale kapitalistiske samfund.

I det danske politiske landskab var der dog lys i mørket. Omkring afstemningen af EF-traktaten i 1992 havde organisationen *Rok ved unionen* kæmpet for et nej. For mange af de unge der deltog, var perspektivet om kampen mod EU ikke helt nok. Man ville mere endnu. I september 1992 blev ungdomsorganisationen Rebel stiftet, der ikke formelt, men i praksis på mange måder var knyttet til Enhedslisten. Rebel havde dog som udgangspunkt et meget anarkistisk udtryk og samtidig gjorde man en dyd ud af at afgrænse sig fra "stalinismen" – altså i praksis alle, der mente, at Sovjetunionens og de øvrige erfaringer fra den praktiske socialisme stadig kunne og burde bruges (om end ikke ukritisk). I starten af 1993 stiftede en stor gruppe unge Rød Ungdom. Derved var der sikret et åndehul til de unge, der ikke troede på fortællingen om kapitalismens evige vækst og fremgang – der var sikret plads til de tusinder af unge der hver dag kæmpede mod nedskæringer, mod markedsførelsen - og ikke mindst var der hér en gruppe unge, der turde tage den ideologiske kamp. Her turde man diskutere kapitalismen som system, og man turde pege hen mod en løsning – socialismen.

Rød Ungdoms første år handler i høj grad om at konsoliderer sig politisk og organisatorisk. Men den politiske kamp bliver også ført videre fra *Rok ved Unionen*. Afstemningen den 18. maj 1993, der efterfølgende resulterede i gadekampe og politiskud på Nørrebro, har også betydning for Rød Ungdom. For en generation af EU-modstandere står det klart, at politikerne vil have deres vilje og modstand slået ned med hård hånd. Hvor "den autonome bevægelse" bredt for skylden for urolighederne, så oplevede de røde unge det samme billede af et udemokratisk samfund – men hér turde man gå skridtet længere end både Rebel og den udefinerbare gruppe af "autonome" (som Rød Ungdom og Rebel i offentlighedens øjne også var en del af, men som i hvert fald ikke var en del af Rød Ungdoms selvforståelse) – man turde pege på, at vi kunne og skulle skabe vores eget demokratiske og socialistiske samfund, der ikke blot er til for kapitalisterne.

Rivende udvikling

De næste fire år oplevede Rød Ungdom en næsten konstant fremgang. Men ikke uden kamp. Mange steder landet over kæmpede Rød Ungdom og Rebel om at definere den revolutionære venstrefløj i forhold til ungdommen, men i midten af 1990'erne var Rød Ungdom så stor, at den flere steder rundt om i landet også udkonkurrerede SFU. SFU var i forbindelse med SF's deltagelse i det såkaldte nationale kompromis og dermed Ja'et til afstemningen i 1993 blevet splittet, og i en kort periode levede der en gruppe Uafhængige Unge Socialister, hvoraf en del gled ind i Rebel.

Rød Ungdoms fremgang var heller ikke sket uden at falde en række borger-

lige for brystet, og Dansk Ungdoms Fællesråd forsøgte i 1996 at fratage Rød Ungdom tipsmidler til trods for, at man opfyldte alle formelle betingelser. Man ikke mente at Rød Ungdom var "demokratisk" nok – det skyldtes bl.a. at man ikke mente at socialismen kunne nås fredeligt, men også at man i Rød Ungdoms program erklærede at man ønskede nazismen forbudt. Med en dygtig kampagne og argumenterne i orden fik Rød Ungdom dog sikret sin bevilling.

I Rød Ungdom havde det dog også ført til, at nogle ytrede ønske om at nedtone eller fjerne de dele af programmet, således at det blev nemmere at få støtte. Denne tendens til at sælge sine meninger for mammon blev ikke aktuel dengang, men det er selvfølgelig problematisk for en organisation, hvis der er medlemmer der er parat til at gå på kompromis med holdninger og principperne for at få støtte.

I sommeren 1993 deltog jeg i Rød Ungdoms sommerlejr, min første organiserede kontakt med Rød Ungdom. Det ene tog hurtigt det andet, og snart efter var jeg en integreret del af Rød Ungdom i København. Der blev sat en hel stribe initiativer i gang og ikke mindst kampen mod nazismen, racismen og fremmedhadet fyldte. Der blev lanceret konkrete kampagner – ikke mindst mod nazihøjborgen i Kværs og Kollund i 1994 og i Roskilde 1995, hvor nazisterne blev jaget ud af byen efter de forsøgte at gennemføre en nazimarch. Men det, der i denne periode i høj grad var med til at fasttømre Rød Ungdom som organisation var engagementet i Ribus-konflikten i 1995. En arbejdskonflikt der varede 268 dage (næsten 9 måneder), hvor Rød Ungdom deltog meget aktivt og var med til at organisere støtten til de strejkende buschauffører. For mange af de unge var konflikten et lærestykke i kapitalismens logik – men også i statens (politiets) tydelige støtte til fordel for busselskabet. Samtidig var det med til at skabe forståelse for, at man blev nød til at kæmpe og til tider militant for at sikre arbejderklassens rettigheder.

Rød Ungdom formåede at rykke på en række områder i denne periode og

Ungdom og revolution

blandede sig også i uddannelsespolitikken og havde bl.a. indflydelse i Danske Gymnasieelevers Sammenslutning. Og som 'ungdomsparti' slog RU også igennem i en bredere offentlighed. I foråret 1996 mente Politiken, at Rød Ungdom og Kristeligt Folkeparti var 'de to politiske partier udenfor folketinget', der var bedst med når det gjaldt hjemmesider.

Fra 1993 til 1997 oplevede Rød Ungdom altså en rivende udvikling og afholdt sommerlejre med over 100 deltagere, hvilket må siges at være bemærkelsesværdigt i en tid, hvor alt hvad der lugtede af socialisme og kommunisme var tabu og blev bekæmpet hårdt.

Splittelse og nedtur

Kuppet i DKP/ML i foråret 1997 fik også konsekvenser for Rød Ungdom. Det betød en ny linje for partiet og ungdomsarbejdet. Ikke alene påvirkede det ledelseskrafter i Rød Ungdom, der efter kuppet blev udelukket fra ledelsen. Men også store afdelinger som København og Odense blev ramt og kom sig aldrig rigtig igen. Kupfolkene førte en 'skjult partikamp' i Rød Ungdom – selvom det var de færreste medlemmer i RU, der nogensinde opfattede hvad kuppet i DKP/ml gik ud på. Det 'nye DKP/ML' gav plads for al mulig liberalisme i RU, og var ude af stand til at give et bud på udviklingen af organisationen. Båndene mellem partiet og Rød Ungdom blev holdt skjult og man søgte at fremstille RU som en helt parti-uafhængig organisation. Med tiden nedprioriterede DKP/ML og mere eller mindre opgav arbejdet med Rød Ungdom.

For mit og andre kammeraters vedkommende var det klart, at vores tilstedeværelse i Rød Ungdom ikke var ønsket. Derfor tog vi konsekvensen. Efter at jeg var kommet hjem fra en længere rejse til Australien i foråret 1998 påbegyndte vi arbejdet med at danne en egentlig kommunistisk ungdomsorganisation, der i 1999 blev til dannelsen af DKU.

Rød Ungdom døde ikke med ét slag. Den var relativt aktiv frem til midten af 0'erne, men uden opbakning og uden et klart revolutionært perspektiv blev organisationen stadig mere overflødig.

Rebels opløsning og reelle omdannelse til Enhedslistens ungdomsorganisation – SUF – viste med al tydelighed at ungdomsorganisationerne måtte vælge, om de i forhold til det parlamentariske ville nærme sig Enhedslisten eller fortsat forblive 'uafhængig'. Rød Ungdom forsøgte begge dele og fejlede. I stedet for at lægge en klar strategi for at sikre et alternativ til reformismen blev der åbnet op for, at en række andre ungdomsorganiseringer, såsom Globale Rødder, kunne overtage pladsen som den aktivistiske, politiske ungdomsorganisering uden for liste Ø.

Spildte muligheder

Som gammel Rød Ungdom'er kan jeg i dag være ked af tabet af den organisation, der var med til at forme min politiske bevidsthed. Men det er ikke blot nostalgien, der gør tabet af Rød Ungdom trist. Det er i lige så høj grad de muligheder, som man smed på gulvet som resultat af DKP/ml's forandring. Rød Ungdom kunne den dag i dag fortsat have været et ægte revolutionært alternativ. Stort nok til at tage kampen op mod reformismen både i og udenfor organisationen, samtidig med at man hele tiden fastholdt perspektivet – fremtidens fjerne mål.

Et reelt alternativ til reformismen er også den bedste måde at holde den galopperende reformisme tilbage. Dette alternativ eksisterer ikke som stærk kraft i dag. Resultatet er, at f.eks. SF kan galoppere til højre uden risiko for at møde reel modstand. Et stærkt revolutionært Rød Ungdom ville ikke være løsningen på alle venstrefløjens problemer, men det ville måske med tiden være blevet den brede ungdomsorganisering, der for alvor bandt den revolutionære venstrefløj sammen og udviklede den til en betydelig kraft.

Det nytter selvfølgelig ikke at græde over de forspildte muligheder. Vi kæmper videre for vores fælles fremtid, for en verden uden udbytning – for socialismen.

Rød Ungdom er død – den røde ungdom lever!

Troels Riis Larsen er talsmand for APK og tidligere medlem af Rød Ungdoms landsledelse

Teksten er af Jesper Jensen

**Vi mindes Jesper Jensen
Torsdag den 8. april kl. 19**

– 3F Frederiksborg, Milnersvej 41
D, 3400 Hillerød

Fredag den 9. april kl. 19

– 3F BJMF i festsalen,
Trekronergade 26, 2500 Valby

Fra revy'erne i 60'erne over solidaritet og fællessange i 70'erne, miljø, menneskeværd og bedsteforældre for asyl og meget andet. Jesper Jensens produktion er omfattende men altid med inspiration og fælles handling og respekt for mennesket og livet i bagagen.

Arne Würglers og Niels Tuxen

Forestillingen forsøger at give et indtryk af Jesper Jensens alsidighed i en revy-form med oplæsning, fremførte sange og fællessange i hurtige skift. Vi får glimt af højdepunkterne, mødes i de sange vi alle kender, men møder også den dybe eftertanke og den skarpe satire i tekster, der som oftest stadig er aktuelle.

Fra aftenens vidtspændende program kan bl.a. nævnes: "Det er nu" fra Danmarx melodibog 1974, "Hvis krigen kommer" fra revy'en "Gris på gaflen" 1962, flere sange fra "Husker du vor skoletid", 1971 på Fiolteatret, Uddrag af Heinrich Heine "Tyskland – et Vintereventyr", gendigtet af Jesper Jensen 1983, "Øjet", fremført af Trille i tv 1970, sange fra digtsamlingen "Mand - Mand" 1979, "Lovens ånd" lavet til Besteforældre for asyl 2009 og dertil en lang række af de kendte sange med Arne Würgler.

Arrangør: 3F BJMF, 3F Frederiksborg og Budskab fra Græsrodderne i samarbejde med Arne Würgler og Jakob Oschlag.

RCT kræver asylbørnene ud af centrene

Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre (RCT) har besluttet at anbefale og støtte underskriftindsamlingen "Asylbørnene ud nu".

Under henvisning til, at alle børn har ret til en barndom, opfordrer underskriftindsamlingen www.asylbørneneudnu.dk den danske regering og Folketing til at vedstå ansvaret overfor de asylbørn, der befinder sig i Danmark.

Underskriftindsamlingen har 3 basale krav: Asylbørnene skal ud af centrene, børnene skal leve et normalt liv med deres forældre og børnene og deres forældre skal have den behandling og de tilbud, de har brug for, så de kan komme sig over deres traumer.

RCT's opbakning til underskriftindsamlingen kommer til udtryk i lederartiklen "Danmark har et ansvar for asylbørnene" i det netop udsendte nummer af RCT NYT. Her skriver forskningschef Edith Montgomery, RCT: "...det at sikre børn de bedst mulige vilkår, er ikke kun forældrenes ansvar. I Danmark bruger vi ikke ansvarsplacering i forbindelse med behandling og intervention over for børn.

Danmark har underskrevet og ratificeret FN's Konvention om Barnets Rettigheder, og dermed har vi påtaget os et ansvar for børnene. Ifølge konventionen har børn i hele verden ret til at overleve, blive beskyttet og udvikle sig bedst muligt.

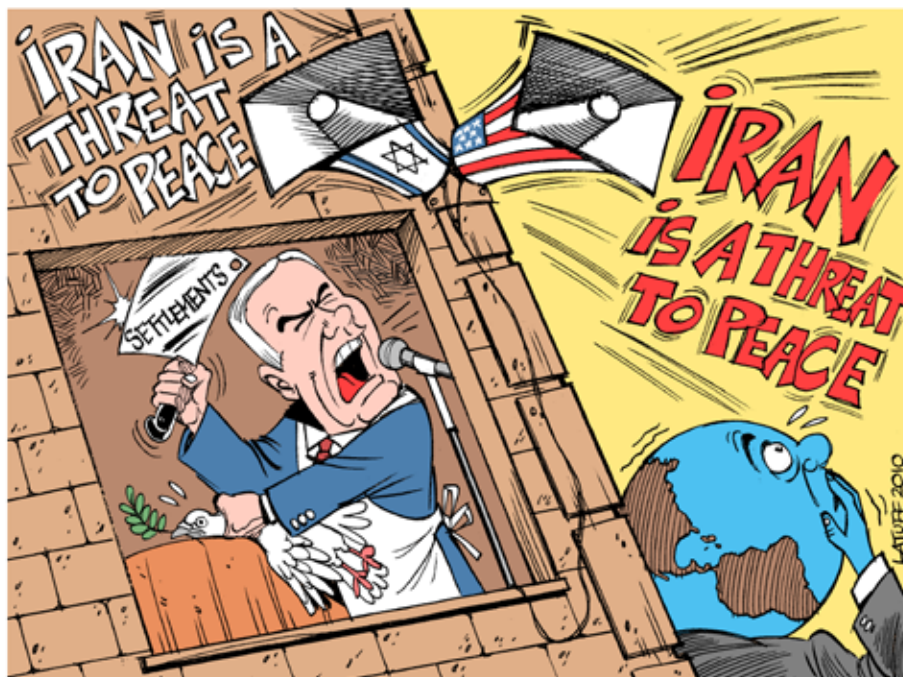
Det er statens forpligtelse at sikre, at konventionen efterleves, også når forældrene ikke følger myndighedernes anvisninger. Det betyder, at når børn bliver syge i vores varetægt, så er vi forpligtede til at sørge for relevant behandling og forbedring af de forhold, som har gjort dem syge.

- Mange års løfter om bedre forhold for asylbørnene er blevet ved snakken. Vores tålmodighed er ved at være brugt op. Derfor forsøger vi gennem en aktiv opbakning til underskriftindsamlingen www.asylbørneneudnu.dk at sætte fornyet fokus på asylbørnene, siger Tue Magnussen, koordinator, RCT.

**Rehabiliterings- og
Forskningscentret for Torturofre**

Verden ifølge Latuff

**Bosætteren Netanyahu:
Iran er en trussel mod freden! Iran er ...**

USA ud af Latinamerika:

*Demonstration foran den
amerikanske ambassade
tirsdag den 13. april kl. 17*

Den 13. April i år er det 8 år siden, at det venezuelanske folk rejste sig og besejrede det USA støttede militærkup, der to dage forinden havde væltet den demokratiske regering og kidnappet Hugo Chávez. Dette var en fantastisk begivenhed, der på mange punkter markerede et vendepunkt i Latinamerikas historie, en historie der tidligere var præget af total kontrol fra USA. Siden da er den ene venstreorienterede og socialistiske regering efter den anden kommet demokratisk til magten og det, der er blevet kendt som den bolivarianske revolution, har spredt sig over hele Latinamerika.

Desværre er alting endnu ikke godt og fredeligt. Inden for det seneste år har vi set mange foruroligende begivenheder: Militærkup i Honduras, opstilling af USA's militærbaser i Colombia, Panama og de hollandske Antiller, aggressioner og trusler om krig fra Colombia mod Venezuela og Ecuador og aktuelt en kynisk udnyttelse af katastrofen i Haiti til at sikre USA og Frankrig den totale magt, og militære besættelse, over landet. Disse begivenheder, sammen med valgsvindlen i Mexico, blokaden imod Cuba og columbianske dødspatruljer, er alle kædet sammen og viser at USA ikke har tænkt sig at respektere Latinamerikas folks ønsker for deres egne lande og at Obama ikke væsentligt har ændret USA's politik overfor Latinamerika.

Derfor mener vi at det er på tide at vise en markant støtte til Latinamerikas venstrefløj og de fattige og undertrykte kamp for fred, frihed og social retfærdighed.

Hands off Venezuela

Regeringen behandler mennesker som affald

Regeringen behandler mennesker som affald, mener Herbergets talskvinde, April Chris, om Regeringens nyligt indgåede aftale med Dansk Folkeparti om bl.a. at indsætte en politijagt på udenlandske hjemløse i Danmark.

Regeringen behandler mennesker som affald. Det samme kan siges om den nyindgåede aftale på flygtningeområdet.

Birthe Rønn Hornbech kaldte i Jersild Live 18.3.2010 aftalen for nytænkning. Men sandheden er, at der intet nytænkning er i aftalen. Det er regeringens mange år gamle suppe, der koges videre på, og Birthe Rønn Hornbech er kommet et skridt nærmere sin og Venstres og Dansk Folkepartis gamle kongstanke: Flygtninge skal holdes tilbage i hjemlandet eller i området omkring hjemlandet.

Problemet er blot, at flygtninge ikke er på flugt af eventyrlyst. Det er mennesker fordrevet fra hus og hjem og på flugt for deres liv. Bl.a. en del nigerianske kvinder. De kan hverken tage ophold

andet steds i Nigeria eller andet steds i Afrika. Det kan de ikke uden at blive udsat for overgreb, fordi de er kvinder. Kvinder fra Afghanistan er lige sådan stillede. Blot et par eksempler.

Mange mænd kan heller ikke blive i nærområderne, fordi landene i de såkaldte nærområder er involveret i konflikten i mændenes hjemlande. Eller bliver det, fordi de står så alene med byrden af mange flygtninge grundet de europæiske lande ikke tager medansvar ved også at tage imod. I Rwanda har vi set det. I Uganda, i Congo, i Makedonien osv..

Det er et forsvindende lille antal flygtninge, der kommer til de europæiske lande af de mange flygtninge, der findes i de såkaldte nærområder. Eller mere præcist formuleret: i verdens brændpunkter.

Der er faktisk både flygtninge, der ønsker og kan blive i nærområder og andre, der ikke kan uden fare for deres liv. Det er derfor ikke et spørgsmål om enten at støtte flygtninge i nærområder

- eller om at lade dem rejse ind i Danmark og få asyl. Det er et spørgsmål om både at støtte i nærområder og om også at lukke flygtninge ind.

Birthe Rønn Hornbech kom med den nylige aftale ikke blot et skridt nærmere sin gamle kongstanke, om at lade flygtninge være nærområdernes affald. Birthe Rønn Hornbech kom også igen et skridt nærmere på sin gamle politiske ven "Pia Kjærsgaard". Igennem 1990'erne tordnede Birthe Rønn Hornbech fra Folketingets talerstol om kap med Pia Kjærsgaard. De tordnede om kap imod flygtninges rettigheder til asyl og et værdigt liv i Danmark.

Som var det affald og ikke mennesker, de stod der på talerstolen og tordnede imod. Og i dag med Birthe Rønn Hornbech ved roret som minister laver affaldsaftaler om.

Støttekredsen for Flygtninge i Fare
www.stoettekredsen.dk

TEKSTEN ER AF JESPER JENSEN

VI MINDES JESPER JENSEN
KONCERT / VALBY / 9. APRIL / KL. 19

3F BJMF I FESTSALEN, TREKRONERGADE 24, 2500 VALBY

Røde Wilfred
Solidaritet Klassekamp
Europavalsen

Medvirkende

Arne Würglers trio med Niels Tuxen og Sine Bach Rüttel.

Skuespillerne Morten Thunbo og Jette Sofie Sivertsen, akkompagneret af Torben Kjær. Theis Jensen og Fuzzy.

Sømanden, Niels Pedersen fra Søman-

den og Stjernerne, spiller til fællessangene. *Se omtale side 21.*

Pris 150 kr.

Billetter kan bestilles med opgivelse af navn, telefonnr, koncertsted (Valby 9. april eller Hillerød 8. april) på mail: jesperjensen@berlev.dk.

OKTOBER BOGBUTIK København

Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag

Egilsgade 24, kld.

2300 København S

Lex Laval: Et slag mod svensk fagbevægelse

Onsdag den 24. marts blev Lex Laval vedtaget af den svenske Riksdag. Den er et alvorligt slag mod svensk fagbevægelse og mod konfliktretten. Med fem stemmers overvægt vedtog det borgerlige flertal at godkende regeringens fagforeningsfjendtlige forslag.

Baggrunden er EU-domstolens tidligere dom i den såkaldte Laval-sag (en konflikt mellem fagforbundet Byggnads og det lettiske byggefirma Laval). Domstolen slog fast at konfliktret på grundlag af værtslandets overenskomstaftaler er en diskriminerende og konkurrenceforvridende handelshindring, som ikke tager hensyn til at udstationerede udenlandske arbejdstagere i for eksempel Sverige allerede kan være omfattet af overenskomstaf-taler i deres oprindelsesland. Disse overenskomster er sædvanligvis langt dårligere i for eksempel Polen eller Estland end tilsvarende lønaftaler i Sverige.

Men hovedpointen som EU-domstolen og kapitalen foreløbig ikke tør sige højt, er at fagbevægelse og ok-aftaler i deres natur er «konkurrenceforvridende». Hele ideen med fagforeninger og overenskomster er så langt som muligt at monopolisere prisen på arbejdskraft (lønningerne) for at undgå, at den gennem fri konkurrence presses ned og under sin værdi. Kollektive ok-aftaler er grundstammen i arbejderklassens faglige kamp og solidaritet. De skal forhindre kamp og konkurrence, hvor arbejdsfolk underbyder hinanden

Det norske Nettmagasinet Revolusjon om EU's ind- skrænkning af konfliktretten

og sænker prisen på arbejdskraften.

Ifølge Lex Laval vil fagforeninger ikke have lov til at tvinge udenlandske firmaer, som påtager sig opgaver at betale samme løn og vilkår som svenske arbejdstagere. De får alene ret til at kræve mindsteløn og visse andre minimumsvilkår. Hvis en udenlandsk bedrift kan henvise til en ok-aftale eller lovfæstet mindsteløn i hjemlandet, er disse minimumskrav opfyldt, og fagforeningen har ikke ret til at kræve overenskomst eller forberede konflikt på dette grundlag.

Retten til konflikt for overenskomst afskaffes

Lex Laval betyder også, at Lex Britannia, som giver fagforeninger konfliktret for at gennemtvinge en svensk ok-aftale, i praksis bliver afskaffet. Lex

Britannia kom først i 1990'erne, efter Sjømannsforbundets blokade af skibet «Britannia» med cypriotisk bekvemmelighedsflag, tysk ejer og filippinsk mandskab blev erklæret ugyldig af en domstol. Lex Britannia gav fagbevægelsen konfliktret mod et udenlandsk selskab for at presse en svensk ok-aftale igennem.

Lex Laval er et dødbringende slag mod den svenske fagbevægelse og et grundskud mod den svenske kollektive forhandlingsmodel. Loven baner vej for lavtlønskonkurrence og udnyttelse af underbetalt arbejdskraft fra andre EU-land i Sverige. I fortsættelsen truer det lønnen og alle andre betingelser for svenske arbejdere i Sverige. Det er ikke uden grund at den svenske arbejdsgiverforening omtaler Laval-dommen som «meget tilfredsstillende».

Dansk PS

Af udtalelsen fra Byggefagenes Samvirkes årsmøde tirsdag den 16. marts 2010:

Overenskomsterne er forhandlet. I centrum for vores krav har været at få stoppet den løndumping, som dagligt finder sted, når byggehajer bruger underbetalte udenlandske arbejdere. Vores overenskomster undergraves, den 'danske model' undermineres og velfærdssamfundet underløbes.

Derfor har kravet om et 'kædeansvar' været centralt for fagforeningerne ikke bare i byggeriet, men alle steder, hvor bagmænd – danske og udenlandske – ser guldet glimte. Men vores krav har mødt en modstand fra Dansk Arbejdsgiverforening, som har forhindret, at der er kommet et effektivt lønværn ind i overenskomsterne.

Derfor siger hovedparten af byggefagene NEJ til de forhandlingsresultater, der foreligger.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk